

MIC. # 9502 (RAB. 2362)

IBN SID, SHEMU'EL.

אבן סיד, שמואל.

DERUSHIM 'AL HA-TORAH VE-
HAFTAROT.

דרושים על התורה והפטרות.

[1617-1699]

SEPHARDIC SCRIPT

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תש"ע

ודין לא עושה המיתה ובפועל על מה שהוא פחות הערך שהוא ילד אשה שאין ראוי להעלותו לא משהוא רם ונשאל
 קדש קדש שאיך עצמו להתקומע עם האדם שהוא ילד אשה כי חכמת הפנים יצא ופנים העודף עליו ועוד
 יתכן לפרש באופן אחר ואבד נדבא פרכי קושיא אחר כי מה בא ללמדנו שהאדם הוא ילד אשה ובפועל עולה
 אדם יאלץ מעם של עומא שהוא כחפסיק ומפניך המלה דמשמע שבא ללמדנו איך האדם הוא ילד אשה
 דדכו ידוע הוא שאיך יבא אחריו איוב וכוונתו על עולם מכני מה האדם אינו מתייחס אך מאמר אחר
 יבדתי וקוץ מעשה יהיך כמו שצמח ואין כע כהקנין שהקנין ואין צורך שאיך יבדתי אחר העובר
 כמעט אמת באופן שהיה ראוי עיניתיך אך ובכן היה נתייך אין תעלה גדול להיות לו תיים אדונים מעין
 דומה אך אכל אלה לא עשית בן שאיך חזקת אורח מעלה ואחר מתייחס אשה האשה מקום מדיעתי ושיעתי
 לפי שטולד ממה אלה מתייחסו אלה וכמה נמשך לו נמשך גדול להיות לו קצוות שנים ומה שאמר אדם
 ילד אשה כלומר אינו מתייחס א היוצא ויהי שאיך דורא הוא מתייחס א האשה אשר ילדו ובכן הו קצב ימים
 נכבד דוגם ואינו תי לעולם שאיך קצב ימים אדם שכלתו היה ילדו והלאה עדיה חיי בקדמות
 שאיך שהיו חיים השע ומאות שנה וכדומה למה שאיך הוא קצב ימים והלאה מיעלע השנים האלה אשר חיי
 היה חיי אורח בשמחות וכל על מתייחסות שאיך נשבע דוגם בחולאים רעש ויסונון קשים או יאמר
 נשבע דוגם הוא אומר שהאדם אינו חיי ממש שנותיו והוא כעומ שידע באמתות איתיה שבעים שנה
 או ששים שנה שאיך כל שעה ושעה הוא מעורר לעיתיה ותיידי הוא דוגם ומפטר מצד המיתה שמה
 בה שעתה ימות ובכל לעלה וללה יקום ולא יאמין בחיין לפי שדנאה שמתים בחנויים בן עשרי שנים
 בן עשרים שנה וכדומה למה באשר אומר אחריו בן כלן יצא וימלא לכן הילד האדם דוגם ומרד מן המיתה
 ואם בן לא נאה להאווה עמך אין ולדקדק עם איש אשר אלה לו והנה כדי להעלה התייחס אמר
 כלן יצא וימלא ידע לומר שדומה הכין להמה שהוא מתייחס בה שעתה בא אדם אחר ומרבו וימלא ולא
 גדול הפי כן אמן ו אים שיקרה לאדם שבעה עולה רכפי אחר שעה הוא מה ולא הספיק לעדול כל צורך
 צדויות פה עין דוד שאיך והוא עדין צדן נבדתי וימלא ומה שאמר עלמה עה עת למדתי ושר למדתי ידע לומר
 שאין האדם מתייחס לו שיתיה אפי' בשעה שטולד שאיך בה שעתה מורי ימות והוא כלל באופן שהוא כלן
 יצא וימלא בשעתו ואמר עוד ויכרח כלל ולא ישמור מה יוכן במה שאמר דמל ומייתי לה כלקונו
 דפי עמ ואלו חיי יודע מה טוב לאדם בחיים ד הוטל בשם ד אמת דוד אומר דבד אחר וכן עלמה אומר
 דבד אחר ולא פירש וכן עלמה אומר חיי יודע מה טוב לחיים בחיים ויעשה כלל כיצד חס החמני
 כלל של בורא שיהי ממש אים לעשן של דקל יש בו ממש בא דוד ופירש ימין כלל עוכר וכן עכ"ל
 ומה שאמר הכן ויכרח כלל ולא ישמור כלומר אינו דומה לעל בורא או לעל איש שיש בהם ממשות
 ההולכים לאדם עכ"ל מדובר השמש בן הכל הוא הולך ונועה הנה אינו בן אלא כלל טוב שהור
 כלל עת הפורח באינו שאינו עומד שאיך עוכר והולך ומה אומר הכן ולא ישמור כלומר שהכל אינו
 עומד שאיך הוא כלל עוכר ואינו עומד ואם בן מתייחסות המדרגה כמו ראוי הוא אחרת הפקד
 עיניך עליו לבאות פועות מעשיו ומה שאמר אפי' על מה פקדת עיניך כלומר על האדם הנזכר
 פקדת עיניך עליו ובכן גלויה ופן כפיא כמשפט עמך והאווה עמך אלא שבא כמשפט עמך
 כלומר כתיב עמך אחרת רם ונשא קדש קדשים אין ראוי שיחידו למשפט נשעה מכור נא אשר
 אינו יסודי הוא עמא כי מעט פחותה נרצה שכן דודו דקל כמשפט נדיה פירק א ואל אומר
 לעמך ואי מעמיה ד' מאור דכריב מתייחס עמא לא אחר ורכנ אר' יוחנן מו שכבר
 מרע שהוא עמא ואדם הנזכר מעמיה עמך ומה שאמר הכן מתייחס עמא לא אחר
 כלומר שאדם האדם הוא עמא מתייחס אחר לא הוא אחר שאתה יחידו על עולם אשר עיניך
 אורו ודוגם ופן כתיב לא אחר לומר שאין ראוי להעניש לאדם כלל עפ' שאורשו הוא עמך
 נזכר משכבת מרע ואפי' שכשעתי היצירה נכדכו הסולת מתוך הפסולת עם כל מה מאתך
 שהפסולת היה מחוככו עם הפסולת שהוא דבד עמא הני ליה כלאו הכל הוא אחר ומה שאמר לא אחר
 כלומר לאו הכל אחר הוא העמא והעמא יחידו מעורבין מה כזה באופן שאין ראוי להעניש לאדם
 אם יתעא ואשם לפי שאורשו הוא שכבר מרע שהוא דבד עמא והאנשים לא יכבד וכי התייחס

תבא נשי סוכ
 ומה דאמר הכתוב
 ומה דאמר הכתוב

7367

כחך ולא יעבור מאותו הזמן ומהו מקין עשית ולא יעבור והוא כל מדוע ככה עשית לאדם והחומר
על כל כך והלא כך הוא ראוי עתה עמו שהיה עמו עמו חזק וקצת על לכת על חנות כל
אזרם השנים בלתי יסוהין ולא השלח ירך כן כלל עד לכסוף לחמר וליתר דוגמת השכיר שאין השוכר
אומר לו שום דבר בדרך אמצעות היום שאם חזרתי לו עד סוף היום ואם השוכר הוא פעולתי ונתן לו
כפי פעולתי פלוסן שאין השוכר מדבר לשכיר בכל המעך היום ואינו חזרתי לאמר לו ככה עכר
ארכעה שעות ביום וארה לא עשית ולא כתיך כפי העלות שעבדתי יען שהשכיר יכול לומר לו חרף
איכפת לך בזה הן אני יכול לומר את עצמי ולעשות בשארית היום ככל כפלי מעבודתי הראויה לי
וכן אם היה לך להחזיק על האדם ולהכח עליו יסוהין בכל המעך זמן קצת שנתן כי מי יודע אם
יהיה וישלים כסוף שנתו ויעשה כל פעולתו שיהיו נאים ומעובדים ומהו שאמר שעה מעליו ויחדל
דושה לומר הדין מעליו כל המעך זמן קצתו שקצת לו ויחדל ולקבל יסוהים כתיים חייתי עך
מלאה לו כל שנתו דוגמת השכיר אשר אינו מעשה שכירותו שאם לשוף היום דוגמת זה תעשה עם
האדם ועל האמת אין כאן עתה על אחי חזרתי לאי השלום שכר פעולתו

או יאמר שעה
מעליו ויחדל הכונה שכר לפיכך מענה אמת שלא ישיב על הקבה דע לך שאם את הייתי חודע לאדם
כמה הם שני חיי הנה האדם היה חודל ומנוע עצמו מעשות הצטר והעשים עובים באותו הנה טע ידעתי
שאני חיי שבשם שעה או ששים שנה באותיות והערת לך על שהי דוגמת כגם ולקנות ששנים
אכל כשר ושחזרתי ונכליין זה ארבעים שנה לפחות ולכסוף באחיות הימים כמו ששרה שנים
חמש שנים שמוך לפיכך אמר אבא ואהרן מעשי העובד על כן הפתיתי מוטעם ידעתי שנתו כמה
הם הנה כנען זה אמר איוב רכונם של עולם אשה מעלנו כלומר הדין מעלנו והסוה לו מדר שנתו
ואפי' שיחדל מעבוד עבודתך עד שיכיר יורו כלומר דוגמת השכיר הזה שחודע ען

ע הוא שכיר יום שיעבוד כל היום וחבר לערב כך היה צריך שהאדם יודעו ארץ כמה הוא זמן עבודתו
בעולם הזה אם מעט ואם הרבה וכך אם כן הוא יתקל לעבוד עבודתו כמספר השנים אשר קצרו
אם הם מעט השנים רכבד העבודה עליו לילה ויום כגו להשלים נפשו בדרך אורן הזמן המועד ואם
הרבה שנים יתקל למען בעת בעת עבודתו וישלים נפשו במזן ההוא והנה אמר איוב עד יכיר
ולא אמר זיכר כשכיר יורו העם הוא לב איתוכה היה משתפק בעטן התחיה אם יקום האדם אחרי
חזרתי אם לא וכן חזרתי שחזרו ואל במשכר כרתי פא דף ואל אמר רבא עפשא כפולתי

דאיוב וכו' בלה עט וילך כן יורד שאול ולא יעלה אמר רבא חלמד שכר איוב ברחיית הותים עכל
ומשום הפ אמר הכ עד יכיר כשכיר יורו כלומר עד שיתאמר שיכיר האדם שכר דוגמת השכיר הזה
ענה בעטן התחיה הרסיל איוב והתעיה ואומר הלא דבר

ודנה

מכהיל את רואה בחוש העין שיש ירצן גדול לדומם ולצוותה
יורד מן האדם והביא ראה לצוותה ואמר כיש לעץ הקוק וכו' ואמרין הן הוא מביא ראה לדומם כמה
שאלו איכנס שחקו מים וכו' והפלא לרבו ואמר כיש לעץ הקוק ראה לעמר שיש לעץ הקוק ואמרין
עוב יורד מן האדם שהרי כשהם כורתיים אימה עץ מהאילן ואורלים אורתי אפי' שאין על ערשים כלל הוא
חוזר ונטו ויזא פוח וזאן כן ומהו שאמר כיש לעץ הקוק אם יכיר כלומר אפי' שגברת מהאילן
ונאעשים אורתי במקום אחר לא די שהוא חמיק עצמו שהוא חוזר ונענב ונעשה ידוק שאם שם
כן הוא מוסיק הנספת לעובה והוא גדל ככל כפלי מעשה שהיה ומהו אמרו וספר יחלף וזכר
לומר עוד הרבה הוא מוסיק ומחלף מעשה שהיה כרמלה ואמר עוד ונתן לך לא יחדל
לכאורה הוא מיוהר שכר אמר ועוד יחלף ודאי הוא ס יונקתי לא יחדל לא הדין דהקדמה
אחר הלא היא שיש הרש מהאילן גדל מערען אחד לאילן אגדל מענף שהאילן שנתקל
מערען הנה ערשן הם מהקנים בסופו מעה מעה אהם כשחוקכים ענף אחר מהאילן ונאעשים
אורתי אין ערשן מהקנים בסופו כהקנים התקך כך הם מהקנים למענה מהכרדים מזה ומזה יונק
המים מהם ולעולם כהקנים התקך אינו מהקנה שום ענף אל תיות ומהו שאמר וינקתי לא יחדל
לא הן אמר שכקנים התקך אינו מהקנה שום ענף אהם סוף סוף וינקתי לא יחדל כתייה אומ

כבוד אהרן זקוק ועבודת האדם השומע להנהיג ונקרא עבוד וכבוד לבא כמשפט שמך הנה הדבר קשה
 במקרה יב כי משפט זה איך ולודיע לאדם כמה שנים יחיה בעולם הזה אם מעט ואם הרבה וכבוד האדם שהיה
 יודע שלא יקבל לו בי אים מעט כמעט לא ישר מעטו לפיכך איננו יודע כמה יחיה אלא מיין הנר
 כקצות שנים והוא הענין ליתן דין ומשכנן לפיכך איננו יודע כמה יחיה אלא מיין הנר
 הוא חושב בלבן איש הוא חי מתינו רב ויבין אומרו לן עד זקנה ואיכה ראוב אהלים ושמח בחור
 כילד והיך ומרו שאמר אים חנוכה ימיו ומפני חדשיו אהרן וגו' וזה יובן כמה שאמר
 יקל בחדש הנוחל ששית אים בחנה דף וזל אים בחנה שעה אים
 חנוכה ימיו ומפני חדשיו אהרן חקין עשית ולא יעבור כשעה שהקב
 כדא עולמו חפן ימיו של כל אחד ואחד שנאמר והיו לאותות ולמועדים
 ולמזמורים ושמעו ושמעו נהגו לשירא עמא מעי והנר דבין לישקב ו
 ומפני חדשיו אהרן חקין עשית ולא יעבור אומרו הרבה לישירא
 אים עשית חקין אמן השמן נוגע כנס שנאמר ולא יעבור
 אכל אים איננו עושים חקין היו השמן נוגע כנס שנאמר
 חדי עובדו יתאיתם וכו' עכ"ל

והשתא

כזה עבר
 לביאור
 שאמר איוב רבונן של עולם אים אהרן
 חוף וקאב ימיו ושנותיו של אדם רחין
 אהרן ומנס כידו לדעת כמה
 שנים יחיה אלא ומפני חדשיו
 אהרן נראה לומר אין ומפני
 החדשים ומפני כיד
 האדם אלא אהרן
 הוא המפני
 והמשכנן
 כמה
 יחיה

והאדם אינו יודע כלום ולא עוד אלא שפנין חקין עשית ולא יעבור יוצא לעמר
 שעשית מה ולא יעבור כלומר שאמר מוסיף לו שנים על שנותיו אלא
 דוקא מה שמדבר וקצות לו כשעתי יכירתי אין עוד חוקה
 תהיה על שנותיו אלא יעבור מאותו הזמן שקצרת
 לעבדתי וזה איוב פכידא ליה כסבל
 כ' עדין דמכירא ליה דלכא הוספת שנים
 כלל אלא זכה משלמין לן לא זכה
 פותרין לן כדאיתא כיבמורת
 פ' החולק ע"ש באוסט שערש
 איוב למה אין הקב
 מוסיף לאדם ימים
 ושנים עכ"ל
 שנו
 הראשונים

מאחר שהאדם הגדיל עשה כחצות ומעשים מוציאים מה לא יוסיף לו שנים על שנותיו אלא עשאים

ואתה כהן למעשה יהיך הכסוף שאני מעשה ידך שיציתך נאכה פועל לעתה חנם ואם תאמר
 שמונה גדולה כהן כענין יפלא על מה זה ולמה זה אכה מאמר למדוע פרעה וכפרת מאמר
 שיש תמיית המתים ויש דין ויש דין אחר המיתה היה לך להשת אורה לעיל אבובת וקדוה בעולם הזה
 והשאר על תעלה להקים ממנו לעתיד לבא ולא כן אכה עשה לא כי עשה צדיק הפסוק ועל כל פשיע
 ופשיע משעה אכה פופר הליכות אים הלכות לדב עבדי ולא ישמור כלומר לא תהיה על תעלה
 להפדע ממנו לבסוף לאט לאט לא ראשון ראשון ומפילה הכפ מה אחר זה ובאשר אינו עושה עין ופיע
 הכפ הוא חתום כצדק פועל כלומר חתום וצדק פועל לפני כפי להפדע הכפ ממנו והכונה לעמד
 שאין איה מעבד את תעלה המשפך לא הכפ איה חלקה אורה ואיך מספיק בתהיית פשיע
 הפועל עד שתעט לענן לפדוע אורה הכפ מה אחר זה וכן על זה הדרך וכל מה יורה דלפא דין
 ומשכן אחר המיתה לא באשר מת האדם חלק הלך לו בעפוף לארעא וזה לך האות שאין איה מותר
 להפדע ממנו לבסוף אחר המיתה ועוד הקוסף לקדוה הצי על הדב הזה בעענה חזקה ואמר
 האולם הו נופל יכול דאך לעמד אט יואה הדי כשהוא נופל ונסדק לאורכו ולרחבו וכלה ונעשה
 עפר הנה אחר זה יש לו תועלת אעפ"י דהו לה מאת הנפילה שהיא תיה כעין עס כל זה מוזר
 ונעור לשבח שהו כשהוא בלה עולה בעפוף יכולה ונעלה יכול וכן פ' נש' אל שהוא מלשון הבואה
 ואין דרשיט טק דתי באשר יכול ויפול ונעשה עפר איז יעשה יכולה ויעשה הבואה וכן נס כן עור
 באשר יענה מותרותו שהוא ספ מותרותו כפיכות רכיו הנעשים שינדהם על הקפ הוא מותרות
 ונעתיק ונעתיק מותרותו וינדהם ממנו חתיכות ונעתיק אכנס ידוה באשר זכית לבאור דב זה
 בעלתי ההך הו הדי ידועים ידועים הדי ידועים הדי ידועים על אורה האכנס
 האבובת מן הדי ושואקים הדי לאורה האכנס הדי היעב ונעשים האכנס עפר ויעלע שיעלה
 מהם פפחיים על הבואה מה שמהדמה דת כהוהים אכנס דכוחם כהו לא היו ראויים להזדע ולהעלות
 ספחיים על הבואה ואם כן יורה מללה יש לאין הדומם והכעל מי שאן אחרי מיתה ופסידת
 דרעם מעש לשבח אומם האנוש אימ כן לא ורקות אנוש האבדת מכל וכל שכאשר הוא מת איש
 מוזר ונעור לשבח כלל לא הוא נאכד וכו' כעפוף דארעא ואיה הדיף עליו לנאם והולך על לקבורת
 ואיה משה פטן שאפ"י פט מותרותו מותרות מכל וכל ואימ עבד כלל וככן יבדו כטו ולא ידע
 שאם היה נשאר בדמותו וכללתי היה עומד בעלמתי מוכר בש בהיותם כבכור וכמעלה היה משתעשע
 והוא כרוב וכן טע אים כטו היו ככעב היה מרעש ככעם והיה מועיל להם להרפיל עלניהם לבט
 התקום להקל מעליהם הכעב ומהו שאמר יבדו כטו ולא ידע שהם כעושר וככבוד והוא לא ידע
 לשמוח עמהם וכעבו נסן ולא יכן לאו להרפיל עלניהם אלא אך כשח עליו ובאם שכשח ומפריד
 ונעשה חמה ונפשו הולכת ומתאבל עליו מלמעלה וזה הדבר הוא קשה במקו ית מפני מה מאמר
 הדיק דרתי האדם שאחרי מותו יכולה ונעב בעפר לא חל ולא מרעש כלל ויהיה פתור
 ומודת הכוונה והדומם כדפי

ואפ"י

עוד לדוע הפסוקים לשבח והוא כי לעולם איוב הדי
 מאמר בתמיית המתים והביא נאיה כדורה כמות העש
 איך הוא מוכר שיש תמיית המתים והתחיל ואמר כי יש לעז תקוה ונ' והפ שאמר איוב להקביל
 רכונם של עולם אין ראוי שתפא יסוין על האדם כעוון כתיים חיינו לא שעה מעלנו כלומר הקבל
 מעלנו היסוין כדפי ויחדל מלקבל אורה ולכסוף כמות שיראה השלם שבין העוב שהו לעתיד לבא
 איז נס כן השלם לו את העשין הרעם ומהו עד ידע כשכר ידעו ידעו לומר כמות שיראה כשכר
 ידעו שאיה פדוע לו שכר פעולותיו העובות כוס התמייה הנה אים בעת ההיא יהיה נס כן ממן הפקידה
 לעש והתחיל איוב להיות רעה על זה הענין מפני מה הפעולות העובות הם נפדעין לממן חוק
 הרבה מאד שהם כוס התמייה ולמה אין האדם אחרי מותו מרעש כעוונתו ונתלג עמלותו כקבל
 וכן נעל למה לא ירעש כעבן כפי שנאמר הקפיל על בטן כ"ה הוא הכלית כונת התעוונת באשר סוף
 כסוף דכין ועת התחיל להתמיה ולעמד מפני מה האדם יהיה אחרי מותו סתוק העך כלכך למערה

אמר הקדש לפי שחשבו שיהיה עשירי ויחשב שחשבו לא יחשב פגועו של קולו כענין האדם אף אם היה
אומר לה כלשון הזה הנה הקדש לא אפר לא האכלה ואם אסרה על עבדו של קדושה ופסולתו ללבושה
הנה אף לא היה עושה חוק בזה שדחה עליו וזמן שאמר הכתוב לתופח על דמיון כלולתו לא יחלה את
התפטר בדביו על הקדש ותאמר שהוא אפר אחר לא אומר כפי שהתפטר הוא מאלו ואף שיתפטר
עונש התפטר בעונש העקר אין בכך כלום רק שהיה התפטר בו כן יסח כן עבדו דומה ענין חורה
שהוסיף לה אדם הואשון גם על הנשעה ונזכרה בעת שדחה עליו אלא היה שנתקדש וכן עבדו גם כן
על צווי האכילה בדפי " ונחזק על טעמו עמוג שיהי חורה באומרה דתום האדם ואוכל שהתחש
כתיב בזה ששאלו ונעלם ודחה עליו וכן ואוכל ועוד דומה כמלת דתום הציאות לעצב שאם אחרת כדעת
מה על עתה לעקר ודאי הוא שדביו הם דברי אמת וכן הציאות ופרט ואוכל ואף ואמר ה' אים להנחש
כי שאית מאת וכו' וכי אור הענין הוא שהנחש היה מדרגה אחת בעת כן הענין האדם וכן האמר בעבר
חיים הוא האדם שבכלו בדפי לעיל ולא די על להיותו בעול מכל הכהונה והיה לא שרא להשגש מדרגת
האדם שרא להקדוה עם חיה כמו שהבאת למעלה דמה דמל שמתך שראת אדם מדרגתו כדרך אדם
ועליו לה וכו' הרי מוכח שהיה דואר למכב אצלה להיות עמה כמדונת האדם ומתך כן היתה לפרט
ולמעשה במבוא הענין כפי השייך אורה ע"י הענין ולכן קללו קללה נעצת שיהיה אדם מכל הכהונה
ומכל חית האדמה ופירש מה היא האדמה הלא היא על גמולך הלא שיהיה מאונה מכל הנבואים שבכלם
לשם נובה וקומה וארה על גמולך הלא כנגד מדה ארה לך שאת לך בעולתו שלא לך להיות גדול מכל
הכהונה והיה לא שראת להשיג את מדרגת האדם הנה ערה יחד מעה מעה על גמולך הלא יהיה לך
וכן הוי עליה אדם מכל הכהונה ומכל חית האדמה ונגד האכילה שבכלם (אמר לאכול וכן
דפי שלא היה ראוי שהאכל ממנו הנה גם אית האכל דבר שלא היה ראוי שהאכל והלא הוא ועבר
האכל מדה כנגד מדה ישן כפי כפי אורה האכלה קנפה עליהם ויהי נחמו לעומת להיות ענין מן האדמה
כמו שאומר אחרי כן כי עש ארה ואשע ישנב ולכן כנגד זאת קנפם על הנחש להיות ענין לחמו וזמן שאמר
ועש האכל כל יום חייך והנה לבאונה מעלת כל יום חייך היא מעולה דהם הילל ועש האכל מהאכל יום
חייך לא שאמר על הקדש ארה צמות לענין האנושי לעולה ולהיות ענין אדם ארה בעודך בחיים יהיה
מזנך ועמך ענין וכן ועש האכל כל יום חייך כי בעודך בחיים יהיה חמך ענין וכנגד השלשית
שהיית רואה עלושיך אהבה טך ופינה ע"י השמים שהיית רואה לשכב אצלה וכפינו למאן דאמר שהנחש
בא על חיה חמש והעיל בה מהוא באוסן שבב קנפה אהבה כיננס הנה כנגד זאת ואיכה אטיה כינך
וסן האשה כלומר שלא הוסיף עוד חוק לאהוב אורה לשכב עמך אלא איכה בעולה יהיה טך וכן האמר
ואף גם זאת איכה אטיה כינך וכן מעה וכן מכתך הוא יאוסך דאם וארה באוסן ערב "

והוא יקרא לו
שכב כל סדנת
היה ראוי להקדוה
לחוד לכן שבפי
הבין שנתאמר
לחוק כיון שבכין
על כן ילך על צו
פ כמין צמחה

ואמר

א האשה אומר הרבה ארבה על כונן והחוק נה' הנה העש הוא לפי שבשן
באה איה הרבה הזאת כמו שבארה למעלה כפסוק והיו שנים שבשן וכו'
ולא ירבוטאן מלה שחמש כמע נחש והנה עקר ענין הרשעים רלויה לפי שאם היא היתה מלאה בדבר
אין דבר וכבר כתבתי למעלה שאותו הענין גם למה הענין וכפינו בזה שדדשו קול שמתך כך ישן ראו
אדם הואשון וכן שארה חוק לבדה ויפית הנחש ומאז ששני הרשעים היה צומח כגדוהן ואחרון הכבוד
לזנות עם הנחש עם חין שאינו חונה ולכן ערית כששן ראשע שכל הרשעים כדמפיש ואיך ראית
וגו' והנה לא עש אורה כששן האכילה לפי שאין לה כל כך טעון כי הנחש השיאה ופיהה כמעלתה נעשה
בדפי לעיל נדי לה עונש הרשעים וצער הנדה בעצב הלא כנס בדפי "

ולאדם

אמר כי שמשך לקול אהרן וגו' ונה קודם דדשן ואו' של מלת של אדם דהכ
הילל שהאדם וגו' כמו שאמר שהאשה וגו' לא טעמו דפי אית שפי שהקדש
לא ראה ליחד שמו עליה ולכן לא אמר הכי ויאמר ה' שהאשה וגו' לא שהאשה אומר וגו' כל ע' של אומר לה
ופירש לנו הכתוב וי הוא השלח הנה הוא ולאדם אומר שהאדם ילך ויאמר לא שכן אדם הדברים וזהו פירוש וכו'
של מלת ולאדם ואם יקרא כעורך הארץ הוא אומר למעלה ויאמר ה' אים למה מה ארץ עשית לך שהקסם

והאלהים ברא את האדם בצלמו בצלם אלהים בראוהו אלהים בראוהו וישאלו האדם וישאלוהו כי אלהים בראוהו וישאלוהו כי אלהים בראוהו וישאלוהו כי אלהים בראוהו

והאלהים ברא את האדם בצלמו בצלם אלהים בראוהו אלהים בראוהו וישאלו האדם וישאלוהו כי אלהים בראוהו וישאלוהו כי אלהים בראוהו וישאלוהו כי אלהים בראוהו

אחרי שראו את הדגש וקולו שפא לבאנו עמוכו בו את הדבש הקדוש
ויקרא שמה היה כי היא הייתה אם כל חי וכן הוי לעמנו נטל על כלמנו ולא נאמר עוד ספקו שמה חיה
הקדש לכה אך הוא אומרו אחרי כן כי היא הייתה אם כל חי וזוהי עמם לשבת לה ב/

באנו חת נחש הנחש ונ"ה לא קפ אדם הנחשן ערפון לשה דענת א' לתת מולדת ונחש למה ית ה' ית
נפשו בחיים כי מן הדין היה דאני שימלת פום שאכל מן העץ בעת ההיא לא שהא כלחמנו ונחשנו ונחשנו
לפני שנים ולכן קבע עם חדש לשהיה וקרא שמה חוה להנחה על הנש של החיות ולפי שהיה חוה חסם שהיה
מצמיחין כתרבה ויאלים ומנה קבע הנשכה ולא כן ומהו שאמר ויקרא האדם שם אשתו חוה לכן חוה לפי שהיה
הייתה אם כל חי כלמה שנתהוה ענה ומחשג להיות אם כל חי לבחור מאי דכ' ואמרו קט אמג מלת היה ערומה ולא
דכ' לעובר שהיא אם הכעס קבע קצם כה ולא כן ב/ שבה לעצוד גרע סלא רמח דענת ערלין
לחוד בקונו לבן קבע שם העשן של הנחש באשה להורות לו למחברת עם אשג שמעה לרבה חונת חוה התקדו וכס שמה
חזרה חוה על העשן אשר עשה כיו שאל' ומתלה בני העיר נחשן שהנשף עוד לבמה וכמה אתי שפרג שלח
קרא חוה חיה לא חוה לבחור חיה לשמן חוה ולעשן חיוויל כדכ' ומצא אדם הנאשן אמ שבת להקפה ואמג וכ
מי שהיה חוה ומעה לחיוויל ועמדה דברו ית אך זכרה להיות חיה אם כל חי ודאי הוא יחסד גבול וזמן שדמה הסת'
פסן ואמר ויקרא האדם את שם אשתו חוה כי היא הייתה אם כל חי ולכן כשכר זאת הקודקק של האדם ופסן אשר
ערכתי אשתו לקבוע לה זה השם שדומה לחיוויל כדכ' הנה כשם מר מכו וישג ה' שים לאדם לאשתו כתרבות עוד
ולבשם שהוא מאור ומעש במאמר דאל כבדאשית רבה על פסוק מר ומל כתרבות על' מאויב מצאו כתרבות חוה
או כבדו אדם הנאשן וכו' יתקן רכיו אומרו חלקים היו ככפון ונחם כמרובעות וכו' עכל חוה חסדן שזכו לכתנות
אור והוא סלא כי על מה עשה ה' ככה וכמה דכ' אתי שפרג שמשיל ויקרא האדם שם אשתו חוה מכו לכבוד חזרה
ולעולם הפסא לא יפצע שהיה העוב עליה מאיב ומכריק באור ולכן כתרוב ענו ועדמה חוה לבחור חיה ואפי'
למאן דדריש עוד דבר כבדאשית ענו כמון אמר האנשים שהיא כך וחם ושגה כתרבות וממנו הנה גם כזה יש מעלה גדולה
לאדם ולאשתו כי למיהא ית עשה זאת הפעולה הוא כעצמו וכבודו היה לו לתת דעה והשכל לאדם הנאשן שיקום
הוא מעצמו וישג כתרבות ענו ומצא האנשים לו ולאשתו לא הוא קב יכול וישג לאדם ולאשתו הוא כעצמו ולא ית
לא שהלשם הוא כעצמו והלא האדם יהו לא היו אסנות לא גמלי ומעלה יתירה היא שהקפה הלבשם לכבוד ולתפארה
ואז פרט הקצה עם סת' מן ואמר הן האדם היה כאחד ממנו וכו' ופתח לו פתח של השוכה ואמר ועתה כי ישלח ידו
כמו שדמשו חיל ואין ועתה לא לשון השוכה באשר טארתה כל מה בארובה כספני עג לבצע כדדוש באש השנה אל שנת
השעל שם כמאצאנו מה יספיק לכבוש המדך הפסוקים לטוס ההמא עד יערה עלינו רוח מארנס נחמו לחפא עד מקום
שהיד ומעלה"

ועתה

נבא לבחור המאמר השקדו דמיתר לה ככראשית רבה בזאת המעשה דפיד ומל ויחמי
ה' שים הן האדם היה כאחד ממנו ונ"ה כתרוב ואשמעה אחד קדוש מדבר ויאמר אחד
קדוש לפלמוני המדבר וכו' ואשמעה אחד מה הקצה שאל' שמה ישגה ה' שהי' ה' אחד אחד קדוש שקל אומרים
לפני קדוש מדבר נזר נזר קדוש על כחורט וקין ודוד הצמיח לך ויאמר אחד קדוש לפלמוני המדבר ל' הוא אחד
לפלשה שקלם רכוס לבצמח מה אדם הואשן שהיה מחוילתי לפעם ומלאכי השרת עד מתי חזון הקדוש נמרד
שנמרד על אדם קדושן לעולם הייתה חרמה והפצע אומם כך יהיה פצעו אומם עליו טקבו יתב וקדש וצבא מרוחם
כך יהיה הוא ותלדוהו עשויים מרוחם לפע מלאך המות ויאמר א' עד ערב כפר לפים ושלש מאות ונ"ה
עמאל וי' ונתן כשם ח' ח' כשם ל' יתקן ככל מקום שיש ערב חין כפר וכל מקום שיש כפר חין ערב לא לבשעה כקין
אל אמורת השולם ערב וערבן אל ישכל כפר באותה שעה ונצרך קדש באותה שעה ח' מצדקו מאותה נמיה באותה
שעה ויאמר ה' שים הן האדם היה כאחד ממנו ונ"ה עכל

ויש

להקשות כמה המאמר א' מה הוקשה לו כפסוק ויאמר ה' שים עד דמיתר לה כפסוק
ואשמעה ונ"ה ב' ערך לדייק במלת כתרוב דכלל הוא טהינן שכל מקום שהרמז
חוור כתרוב מורה שהפסוק הוא מוקשה מיעק וכיז ג' אמאי רש והדד חפרט כ' הן קדש ומלא כתרוב
הפסוק ואחרי כן חפרט אותה פסקי פסק ורבי הלל ואשמעה אחד קדוש מדבר מה הקצה ד/

אמרי

הצד

אדם קדמון כפי שיתקבל הן על עול הקומה הלא תעשה כל עולה עומד בה ויכיר
הראשון כפי שהיה חייב לישב להנות באחד וחמון לדעת טוב ורע אולם זה יהיה לעתיד לבא ודוק מזה לדעת
שעבוד על העצם כפי דרישתו לעול דהוה עה למועד הכי ויודע טוב ורע וכוונתו דפי אפי שטר ומתו שאמר
כעל המאמר בלתי שעה ולא מהוה שלם הן האדם וגו' הנוה לומר כי באותה שעה אשר נצרך להם שהיה באמצע
הימים הנה על אותה חמון ועל אותה שעה הוא מה שאמר הקצה הן האדם יהיה וגו' ולא דבר כהוה לא העתיד לבא
ולכך הקצה לתם אותו ואפי' תגדו על המעשה הנמשך לקבלה כענין המעשה יחמד לאיתו הראשון באותיות הימים
ואת חמון כל אדם יושך וערה כפי מאמר הדומה אפי' שפי' מה שהצריך דעט אמתיו כן לעדת כונה לדעת החמון
ישן וטען ש שאר על חיה וגו' והרשוכה טד ערב בפר' וגו' כל מה היה על טען מזה היה אדם הראשון והלבונו ומה
ידע דעט הימב אומנם שאר החמון אשר ראוי בהחלה איל אחד עומד לפני האובל וגו' וקצרי העמים על
חלשות הקודק לא הן אונם הדק הימב וכאשר בא זביבא לפתוח לו המערה כפי מעות לו חרס כפי טוב לאמר
לו הלא הכונה תוך כענין המערה עד שישיערה בפרן של אמורה הטולם ערב ורממור המלבוה לפסוק הנה דע לך שאותה
הדפג הוא אמר ומן מה שאלו ומרחק הערב וקצרי אמתה הוא וגו' ומעט אמת דעט שלם שהם מו שמעתי שאותה
ההשוכה תועל גם כן לענין הנאמר לעתיד לבא כי הוא כהא קליל הקקן המורה כענין העולה יי מה יספך לבחור
המאמר כפי העת וכפי חמון אשר עלטו קודק ומכרות מה עשב ידו ונע יערה עלטו רוח וחמון נחוק
ונדוש שתי הדק הימב ובעת שיכנן כלל כללם אפי' אפשי

חזרתי

ואתקח חמון ותפמן ותאכל עמום לעתיד לבא כאשר יחמד הדבר
לאיתו חמון ויקום אדם הראשון חם נכב כללי לאכול מאותו האילן להשיג
להעוב ובפני הדק הלמה שיש לו מזונה ומעשים לושים ולא אכל לעבור בעולם הזה שאי הקקן והפירות קיים לו
לעולם הבא ויאכל חמון או וישבד ולכללת עליו ישכל המערה כענין המערה להשיג שיכל מעשי הדקקן
ומלאה הארץ דעת האדם נשכל להעוב ונקח חמון של מלך המשיח בן יהיה דאן ונאמר חמון טלם העבד העבד
לכליכא וחפיד יי העבד שחולן סיד

ועורקוסיק לטקיון
מכס מק לא צוד
טקדטאים נס כן
דכאו למויחס

אדון

דעשה וקדעשה לכל המשיחים כי משה מה שיענה הארץ כחמשה באותיות
כדאיתא במדרש רבה וזל וריבש אחר שעברך על הסווי עכך אחר לה
הקצה קמסו הארץ דעא מה הפני נאכל אפי' העץ נאכל והוא לא עשהו כן לא ותצא הארץ דעא הפני נאכל
והעץ חיונ נאכל נכל דרי לך כהדוא שעברה על צווי ית ועוד קשה שמטמן כענין הדטאים שקוזינה
לשכן דבר שלם בצוויק עליו כדאיתא בפי' או מוסתי וזל דעט חטנא כד פתח מלך יקו כבוד ה' לעולם פסוק
זה ער קעלם חמון כשעה שאמר הקצה למינהו כאילנות טאאו דטאים קל וחומר כענין חמון חס דכונ על
הקצה לעת בערכוביא למק נחמד למינהו כאילנות ועוד קל וחומר ומה חס אילנות שאין דרכן לצאת
בערכוביא חמר הקצה למינהו אפי' על אחר כמה וכמה נכל דרי לך שקדטאים חמון הקצה מלאכת למינהו
ולא חזיר כקם מלה למינהו והארץ קוסיתה לעבך נס כדטאים והכא נס צנו על קטן ועל פני העץ למה הארץ
לא עשהו כדנז ית' להוציא עץ פרי כי הארץ הוא עקרי כמינהו הדטאים והאילנות ומדוע האילנות לבנה ומתאוונת
שקט לא נס נס פניו וועד קשה דכרקות לא צוה ה' שיתצא העץ נאכל כפני ואעפכן בלחן שטעם
ותמי ער כדאיתא בשלחיו פק דטקד ומין ויק דוא כדכרכו כדמשתפי כפי' לולב קנולו מדחשיב ליה כדמסת
עלה כלאים כבבס ואיך יסבן שכמה שצטאיות עבדי וכמה שלם צטאיות קחך ונס נכדי ועשהי וקליתו
ועוד קשה חמון וידו כן אלא חר טהארץ שיענה ולא קיימה מאמתו ית' חין כאלו שיעיר ככרב ויאמר ויקי

וכן קמה התרומה במלאך מאלך בענין הנסתר שנתנו על אדם הראשון לעולם הנהו קדושים וטהורים
ועל אדם הראשון כשבח שבאחד הדיבר בזה עולמות העולם ש האחר שאלו לא לך תורה היתה סגולה וטהרה

מאמר

עוד והפסע שנתנו כן יהיה פשוט שנתנו עליו חכמה וזוהי כבודו וזהו ענין
הדיבור במלאך מאלך דלפני עתה ואין לבטל מהאדם בזה המיד המה שבח התורה
הם עדין לחיים כהצורה של התורה כי כן היין נזק כי האתר שהוא היה סיבה נאמנה לזכות שנה
לא יקדים לחוק בניושה העולם מה שנתנו על האדם והוא בל השלדוהו כלם כן היתה תורה היתה
הנה עם כל מה עדין הפועל התורה כי האדם לא עשה לו הקצה כוונתו שיש למה שנתנו עליו אמרנו אמרנו
כתאשר אברהם כתובה ושהוא אשג עלה במעמד ועבר הכושי ונזקקתו כולו לעלם ולעלם עמו אמרנו אמרנו
כפוף וכפוף וכן היה ראוי אדם הראשון שהוא ידע כפוף היה שישעו לו כפודי דרך שיחזק שדכסו כפוף מן עק
כאשר ביקשה במלך וכנסה וקום אשר חסידי התלך מלבן של עולם אפסוים שם ולא יוכל עוד לחזור לעולם
ולבא בעולם היה ושם יהיה בחקונו צי כמעט התנה אלא יחזק ויעיל ברנך הן באופן שלא יהנה ממנו
עדין כלל וכן היתה בעדך פילוקו מן העולם היה שחנת את כעו ופטרנו ומעוררנו ואוקמו ויפדו וזהו כפוף
למען ומפני מה נשמע אדם הראשון סד הפסע שם כמאשאלוהו כלודר האותי לאיוב אם כפוף יעמוד על שמים
כיד פסעם כל שהפסע כעצמו עשה שלית והתקדם לרום וכן הכא אדם הראשון נאמר סד פסעם וכפוף
הפסע חונן ורובל כאני עליו וכיאהו חלק שומם ומלאונו שום הקשים ואם שהפסע שם עם על ואינו ממעל
ואפיקו כלשון שומם לרומם כי כן לאן שחמה כי אין לך שחמה גדולה ומאית כדפי

מאת

ועוד אחרי קרא רוב על עטן החיה לאמר מה היה הקוף וזהו הקוף שבאשר היה
האדם נעמה חונן וירם הוללים ויבאז וסוד העורף והתורה לא כאורה והלא די
לא שחמה וקום לך כפוף ופלא לא חלפתו יאמר כדמותו בזלמנו שלם בדופן דומה קאמי היין ומה זה השם
קאמי וקדוה היה קדו כי לאדם הראשון שהוא ידע כפוף היה כי כן לרוב דורותו ומהו שחמה ומהו הקוף והלא חמם
כי יהיה לרוב דורותו ששמים חמם לפי מלאך הולק כל איתר ההוא עיניו שיחזק הקוף שהיו המלאכים לעברתים
לפני קדוה ומנוח חסיבותו ונדעו ואם כי ארך התקדש וגם הכא שהם ישגל שהם צבא השמים כמאשכנז
אשר למעלה בדכרית ובחברת צבא השמים וגם סגורו חמסותם ונגדו תקראו צבא השמים וארך יהיו עשויים
מחמם לפי מלאך התורה הנה כל הדברים הקדש דכר הפסלואו לפניהו ית כדפי לעת שקוף מלאך אחר המלאכים
של מעלה באופן כי מה שהיה כדפון דעל לשלול לא ית דכר מק דכרן מק המלאך הדוכר כלשון קושי כדפי
ומהו הקצה למלאך כלשון חמסות שהפסלואו החמסות על שפתו ועתה אומר דעל איתר המלאך העד
לדעל מה דכר והיה היא חס וכוונת הלוא היא אחר ויחמשי עדי ערב כרוב אפים ושלא ממורה ונעדין קדש
אוקים הדברים ועתה באור עמרא ופיועם פסס וזאת כח לפיג לען החסודי עי חיה ודעה הלוא
הוא כי חפני מה אמר קרא הפי עדי ערב כרוב דפשיעו ודאי הוא שהערב הוא הערב של הכקר וכי ככל מקום
שיש ערב אין כקר ובכל מקום שיש כקר אין ערב ואם כל לומר שלא תחיה החסודי מושי עדי ערב יוש
החסודי של האפים ושלא ממורה בדחק שיין הנה מה אין לפי שעדין הקוסוף כדפון והה הוא שומרת דכר היול
עדי ערב אפים ושלא ממורה ולעולם לעיפון ממלת כקר ועוד דהט הילל עדי אפים ושלא ממורה עדי ערב
ואמרו הקדש הום האחרון למעלה החשבן למד דרשו עהדי לבי ישעיה כרובן של אומות העולם ערב ועדין של
ישגל כרוב גל שחך שהחיה הרעעל מלב וכל טעו שחך כלע החמה לשח וממה ה שום דמעה מעלכל פסס
וגו וכדכר ויהושע בן עמי כדחיקה בבוא איתר רבה דפיא ואל אר חנטה אין חתק לעריד לבא לא כבע נח
כלכר ויהושע בן עמי אמר לא כי טורף ולא באמורה העולם שחך וממה ה שום דמעה מעלכל פסס ופיו עמל
כי אפי ממורה העולם כדפון שחך כמלה בחייה מכל וכל הא סדר כי טאשר דהיה טאלינין ויאיר אומינן עוטר
יחיה כקר וכל העמים יהיו עבדים לען וכדכרן והפך לערב אמ הדין נועה שפסן קאמי יחיו כפסל אדם ששם
עליו וממה שקנה עבר קנה רבו ועוד פושעו לאימה חמס יחיה כדכר הזה הלוא הוא עדי אפים ושלא ממורה
הנה איז באותה שעה ויעדין קודש חס מחסהו ממורה ויל שהשוכ על הקצה הן איתר העלית התחמם עמלן
מחית אדם הראשון הפלא ופלא הנה דע לך כי הלואי עדי אפים ושלא ממורה איז נעדין דינן והיו ולא יחזור

הוא המלה וזהו כל הדיבור
השם למה שנתנו עליו

ק"ס ואלו הם חובות המלווה ואלו חובות המלווה... ואלו חובות המלווה... ואלו חובות המלווה...

והנראה

לע"ל לישב כזה קצתן שכל הובקשה לו בקרוב דכתיב וישלם דוד וידרוט לאלה ונ"מ... וזה כשע"ה ואזנה לו טאגוד וישלם דוד חלואים באשר טאגוד כשע"ה דכתיב וישלם דוד...

והנה

כדי לישב זה נקדים מה שהפירוט רוב המפרשים כשע"ה ערה דנ"ב פדעה סת"ב ויהללו אותה לפדעה וקח האשה... וזהו שפדעה שהיה נשע לקח את שרה כמות שהיתה אשה כלומר כעלת בעל וזה האות והמורה על מקרה דרוש כלל לדעת אם היא אחות...

ובזה

בא לביאור דהכא דבי דוד המלך ע"ה הקדש טאגוד חלק את כ"ה שבע בעברה כוא"ש להב"ה אה"ה הקלור... ופ"ה דא"ה לישב עם כ"ה שבע א"פ אה"ה א"ה כ"ה טאגוד אה"ה א"ה וזכו טאגוד הכתיב וישלם דוד וידרוט לאלה... וזהו שפדעה שהיה נשע לקח את שרה כמות שהיתה אשה כלומר כעלת בעל וזה האות והמורה על מקרה דרוש כלל לדעת אם היא אחות...

ואמר שיהיה כעל מוס ארבע אישוק כל המצות לא יצדק בו שישפוטו חלקו עמו כעל חוס כעל סכנתו וכן כעל חוס חסדו
 לפי שיש פנים הוא למענו כעל חוס ונעלה מצות מלת אינה גדולה מצד עצמה כלל א צדק לדעת חוקר על ספק הנהגות
 היתה גדולה למתן המצות מקצת בכל זמן מצות למצות אישוק ויקראו על כעלה " ועוד נרמז אחי אצמנוך להשוותו למצות
 על התקין לפי וכן היה לו להפיל חוקים נקודים וקורן " ה צדק להסן השינוי אישין לשון המצוה וכן לשון הכביהת המוסף שנה אחרי כן
 דף לב ע"א וזל קצת רבי ארעמי גדולה מלת אחין לך מש עת עתק במצות באברהם אבינו ולא תקח נשים על על שם מלת שאל הפסוק
 לפי והיה נשים " וכן ואתה כפית טע וכתך ע"כ " והנה צדק לקרן ולדגוש במאפי סלע ד חאיר וכן ולפא לחימו שר חאיר
 וכי תזויהו איהליו מכלל אחת דלסין אחילי איכא הפגז נשינוי דפנים סן דכח ד חאיר לדכח רבי " ועוד חאיר דתפנייהו איהת ליהו
 חזא דגאט אחילי אצמנוך להפיל כעלה הכביהת על דכח רבי וקלח חשנה שלמה נכבד ד חאיר דגאט זאת הדגאט בעמחה וזה צדק
 עוד להפיל הכביהת על ודאי חוכמה הוא דפליע וצחסין אט למודע להסן במאפי סלע " והנה אחת שבכל המצות לא חייבה במשג
 כעס ד חאיר כיוס כעס רבי אחסם דאיהת לפסוק על נמחא אחת מנובת אצמנה חונה במשנה ד חאיר במקום רבי אש כפי נדפרת
 המצות דצפוי רבי אחמר צדיסין אט למודע למח המצ דכביהת אינה כלאוט במצות רבי ולח נקע לשון המצוה "

והנראה

לעד ליישב כזה האופן שבא ד חאיר לחכב ולגדל מצות המילה לש שייחא לפעם הנואה איה
 כל כך משוכה שאף המצות וזה האות והמופת שלא תה הקבה לצוות לאברהם אבינו ע"ה לעשרה
 אצרה הפס (ולד באר הכר אברהם את בוראן כו כיוס אל המצות עד סוף מצוה אנה ואז צוה אותה שיעשה את המילה זה ודאי יורה שאינה
 כל כך חשובה לפי הקבה ולכן לא חש הקבה לצוות עליה כעולה לעשותה " ולחזק עוד זאת הפסוק בא וראה שצוה הקבה למול לתינוק
 כעס ידע הטעם כחוב כעוב ומאוס בעי וכל זה יורה שאינה חק פד הקבה בה כלל דאם איהת אהיה גדולה נחשבה היה לו להקבה לצוות
 עליה שיעשה אותה האדם חכן י"ג שנה וחעלה בהיותו בתוכו וכדעת שידע ויסר ליד החוקמת אשר הוא חופש בעצרו לא ודאי להיות שאינה
 כל כך גדולה למחש הקבה ולא הקפיד לחייב לאדם להעמע עליה בהיותו גדול כיוס בהיותו קטן לעולם הנה אמיני שהיה מצד עצמה אינה
 כלום נתי כמעשה סן הכתבים עליהם אברהם עליה חשלה ואל ויה ומוזל שהי אזהרת בעלמא וכבת הקבה עמו כבת אטש אהעלה
 והאיל והקטר והנחל מצד עצמן אינה כלום ואש הכ לאזהרת בעלמא הושעל ועלהם כבת כביהת בחושימו כיוס הקווא כרתה אהת צפס
 כביהת למחא וכן הבא היינו אומרים אהמילה מצד עצמה אינה כלום אלא היה אזהרת כביהת בעלמא לזה בא ד חאיר ואמר גדולה
 מילה יותר מכל המצות והכביהת הדגב מעמא ואמר אזהרה משה באיה דלכתלה כבונת המצות עכב הקבה את המילה כל זה קמחן
 להצוות את גדל המצות המילה אטש עשה אברהם היל הלש על מצות באיכות בלזה הזמן עבר לא הושעה על הקראות
 הפנים עד שאל ואם היה נעלה אברהם הפס בוסס אש הסי אהת בנאן והיה תקרא אל לעולם היינו אומרים שם סן אם היה עשה מצוה
 קרה יתכן שפסן היה תקרא אל כעס לם למה עכב הקבה את המילה כל זה קמחן להצוות שלא הושעל כל המצות אשר עשה אברהם
 שהמשך כל זה הזמן והשתא אתי עשרו שהכביהת אגדולה היא המילה מצד המעמ ולא ראה להכביהת שהיה גדולה מצד שהיה אנת כביהת
 כיוס וטעמן לפי שזו המעמ יכולים אט לדחות אותה ולחמו ולעולם אינו כל כך גדולה ואינה אלא אנת כביהת בעלמא כמו בעמלה והקרא וכן
 כדפ למשלה וזה ששאלנו אצמנה אינה הכביהת לפי שלא יצדק אש הפנים כל זמן שהיה כעל חוס למחן כעל דפ חאיר פסוק לה אש

הפנים דוקא בני כהמה הני פירושן למענו כעל חוס אחסם כמיתמו אש הפנים על קודם הוא שם אלהות ונשיבות לשון גדולה ונשיבות רבין
 פירוש למח שהוא הפנים אחין על עתה חוס כלל אלא הוא לשון אלהות שהוא שלם במדותיו וכמעשו כמו אטמח הפנים הפיה עם קהך וכן
 מצטט בני דכתיב איש צדיק הפנים ללא אהת למח איש הפנים למענו אלה היה על כעל חוס דאסן קודם היה לו למח איש הפנים למח
 אחין חוס ואחרי כן היה לו למח איש צדיק אן ודאי אש הפנים הוא לשון אלהות לשון חשיבות ונדולה ואחת הוא אלא יזכה האדם שיקרא לו
 שם התקף הזה לא כשע יעשה מצות מילה לפי שהיא גדולה עד מאד אז הוא אשר יקראו לו מוס אש הפנים ונת באש היר
 מחול זכה השם אש הפנים וכן מני צי יעקב דכתי ועקב איש הפ הוא לשון אלהות ללא אהת קרא למח איש הפ היס אמול ולרא
 היה כעל חוס דודאי הוא שהיה מבול אל על שהיה שלם במדותיו וכמעשו והיה שלם במצות תקרא איש הפ " וכן בני איוב דכתיב
 איש פס ויש ולי בני כדפ וכזה ידוויק מזה ששניה ד חאיר לישן דקרא ולא חמר הכ לא תקרא הפנים עד שאל אן חמר לא תקרא אלם
 לא שחושם ש מלת הפנים שהוא לשון אלהות ופמימות בה לייפר יסוד דנחת " ומחא דפסוח ליה לז חאיר שעקב ש מלת הפנים
 הוא שלם אן אקבע לא דנה למח הכ ההתך למח והיה אגלם אן חמר והיה הפנים לרמוז חצו גרוא על המילה אהעלה היו חוס בלח
 אכל לעולם שקר ש מלת הפנים הוא שלם והעמץ יפה הכביהת ד חאיר אגדולה היא מילה מצד המעמ אלא תקרא אלם עד שאל ונהכבע
 כך היא בא נראה אגדולה מילה שהכי כל המצות שעשה אברהם ככל כך זמן לא הושעל לו שיקרא אש הפנים נכחיה ואיך מהפסוק אחר
 התהוך למח והיה הפנים כחך חמר ההתך למח הוא מנוק אברהם עשה כל המצות מחמר שאל על התהוך למח אלא חמר לנ כח שאל
 כח אהתקיים התהוך נח שהיה צהך המיד עמו חמת הקבה ולא היה יכול ללבת הוא לכדו אלא עם הקבה במצות "

אברהם

ספר יצחק בן יוסף כתב וזק הדב אשר חלו יהושע בן נון והושע זמלן . אחד להם חזרתם סכומם
 אלקים נבטיים לאף על פי כן אחד בקרה לאברהם חסד עם זמלן לך ולזרעך אחיך וכן על חשב זאתה את ברי
 השאור עכל והנה לאחר חזרת לידן צריך להבין חזרה הייתה סכדת ישראל שלא היו יושבים למנוח ואיך עלה על
 נוחם איכסו לאף וחס עולם . ועוד קשה סוף אחד להם יהושע שלא נק הקבצ לאברהם את האף כי אם על
 חנה ואהרן את ברתה השאור . והלא לא חסנו שכל הקבצ את ענת האף על חנה שישא את החילה ארץ
 ארצה יע אחידיה חסוקה סן ענת האף וסן החילה שכן כתב ויאמר לקים לאברהם ואהרן את ברתה השאור
 שנראה שהיה אחידיה כפע עמדה ואין לה קשר עם האשור למעלה ואם כדכדיו לערבותו וליתנותו כחזר
 אחירה . ועוד למה לא דרש סמוס חסוק להשל מינה דכתב והקיות את ברתה וכן וכתב ברתה ותנת
 לך ולזרעך אחיך וכן והנה מוכ אחד זאת הדעה . ונראה לענות עתה אזהרה היתה סכדת ישראל שלא
 לחול אף בעת ההוא לפי שהיו ידאים סן ישאמו הכנעני והפרזי והחוי כיהם גאולים ויכולו עליהם כעם באשר עשו
 כע יעקב לפני שר עכס סוס האלמי כהוקם כואסם ולכן היה רצונם שלא לגזול עד אשר יניח להם האלוי כי הם
 וישבו לבטח בארץ אף בעת ההוא יחולו וכפרע כדאוקם שהקבצ ויתר על החילה כל הארכשם ענה אשר היו כוששם
 כדרכו שפעם שהיו כוששם לקט לקט כדחייב רשז קל כפרצה לה חסע . ואל שכל אמה ואזכוס סנה לרץ
 שטו אל עשום חסוקה . עכל ואם כן היו יכולים לחול את בניהם כהוקם מעוכסם ועסכל זה לא
 דכה הקבצ שיחולו מאוס חולשין דאורחא כואו אחריו ואל כחסוק וכחוקה פ הערל ואל וכדרכ
 חלי עמחא לא חלי . אי בעת ייחוח האוס חולשין דאורחא . ואי בעת ייחוח האוס דלא טוב להו כואוסני
 וכן עכ . הרי שכסל חולשין דאורחא לא דעה הקבצ שיחולו . ואף שכל חסע וחסע היו חקעכסם יותר האנה
 נאשרים לא כזה הקבצ שיחולו כדרכו ואל למד חסע לא נשיב חקעכסני עס כל זה נקל לעמוד חמתו סלא דכה הקבצ
 שפרסו ישראל כשכל החילה סון אלא הייתה חסוקה כואוסני . ונסכן הכא לא היו רוצים לעול כרפ ומיר כאשר עבון
 את הירדן וכלו ליניחם שהיו ידאים חסע ויכבי האף . ועוד מעם אחר אישראל היו באים כמעשה חסוקה כואוס ליניחם
 שהקבצ נק את האף כחמה לאברהם כחמה סן הכרזים כואו שאמר הכתוב כיום ההוא כרתה את אברהם כדרכו לאחד
 לזרעך ענתה את האף . ואז עניין לא היה אברהם חבול גזסן יכולים חט לעבם לאף עולם וחס היו סכומם שורה
 שחזר אחיך לאברהם וענת לך ולזרעך אחיך את האף חסוקה וכן וסוף לקה ואהרן את ברתה השאור לא היו סכומם
 שהוא על חנה ואהרן את ברתה השאור לא כשכל שיעור את שחן אברהם חזר לומר למל הכשומר שהכניח אותו ח
 חקדחה דעל . ועוד מעם אחר שישל ענה ככרחה סכדה בעונה ואחרו לאף דעמחא שחמכ ענתה האף אצל
 החילה כחמה על חנה רחלה חפ הכי וכולים חט לעבם לאף עולם לפי שכב יש כמ כדכה החולם שהיכל העם
 כיוצא חחדים היו החולם וכל מי שהיה סחוק חעשנים סנה לא ותר כדרכו לפי שלא נבט כלל הגזרה שהדי לרץ
 עזרה כחוקה סלא על כל מי שהיה חכן עשום ענה וחמלה וזו שהיה סחוק חכן עשום ענה חיו ונבט לאף ישראל
 ואוקם היו חקעכסם חסע אצתן חחדים חסן כן הרי הם יכולים לעבם לאף ישראל מאחר שהיו כהם כדכה החולם חסע
 שהיו כהם הדכה חקעכסם כדרכו סלא היו החולם חפ הכי היו יכולים לעבם יסן וכיש שהיו נשעם על חק שאמר
 הקבצ לאברהם כחמה סן הכרזים לזרעך ענת את האף הזאת וכן ואז אברהם לא היה חקול והכעם הקבצ לתת להם
 האף עס היות שאיום חקעכסם כואו אברהם חכיני עה . לזה אמר להם יהושע חה ארס סכומים עככט לאף עולם כסטל
 שאינם שהכניח הקבצ לאברהם להקל לו ולזרעו את האף כשלא היה חקול הנה דעו להם כי אוקם הדכדום חין לסחוק עליהם
 לפי שלא הכניח הקבצ אף לאברהם חסין עה לתת את האף ועדין לא היה חקול לא כדי להשק את רצונם שאמר ה ארס
 חה הקלע למקדמים הקבצ וכשח כוסם על האף וזו שאמר הכתוב כיום ההוא כרתה את אברהם וכן ידעה לומר
 שסם היות סלא היה חזמן כרפ האף לפי שערין לא היה חקול עסכל זה כיום ההוא כשרו הקבצ לתת את האף כר
 להשק כענו . חמש עקר חמית כן היה שאמר הקבצ לאברהם חכיני ינה וענת לך ולזרעך אחיך על חנה
 ואהרן את ברתה השאור . ומה יהושע הכניע להם את הדב הזה שהוא על חנה כשכל כמה קושיות א
 למה לא הפסיק הקבצ וספ פסוק וענת לך ולזרעך אחיך ועט יום סן הדכדים הקל לעבם הכפ אמר פסוק ו
 והקיות את ברתה היה לו לומר פסוק ואהרן את ברתה השאור שהוא חדכו על עטן החילה וקוס החילה ואם כן למה
 הפסיק טעום כ למה איצטריך הקבצ לחזור ולומר לו ענתה האף והלא כב הכניחו על זה כחמה
 סן הכרזים ואם כשכל שאו חין ככך כלום לפי שכב לקים יקום לעולם ואף שאינה חתן לא יבעל הכערת

אין כך פסל את הדואשנים על נטעם קפוצות באכזבה ואסבן לתק אכזבה לא נקרא קמים לא על שום גזע וזאת היתה
שהיה אלוהים כשסל עמיו והוא לם כלבד הוא שנקראו קמימים וקסא רחיה חפסוק התהלך לבטן וזהו הדין וזהו הדין
שהיו נאמרו בן התהלך לבטן מה עלה נאמר ובי נא ולא באום צדק ועכס היה חסר זה שם הדין על קלים כחו שאלו וזהו
אין אלה קמים אפי' שיש לך זאת גדולה אלה הולך לבטן אלו והיה תמים להבא צדיק עתה שם קמים ואם קן ודאי שמה
משלת הוליה מאחר שאוקם שהוקעם הרסו לאכזבה על זכו שיאמר להם הלשון חזק התהלך לבטן ועכס תקראו קמימים
שאמרו בן התהלך לבטן לא תקרא קמים ודאי זה מאורה פוכת גדולה משלת מצות הוליה " וס' תמוז לעולם אחריון זה זה גורם שכסל
שעה אכזבה כמה מצות ונצטרכו עם הוליה מאוס הכי הוא שנקרא אלו " הנה למה אמר ואתה כריתי כעו וצדק ויבי דק דעוק
בון דאי איתא זה זה גורם הכי היה לו לומר קבלה לבטן ואתה כריתי ואתה היה לו לבתוב והיה קמים וכזה הוא משמע דזה וזה
גורם לפ שהתהלך לבטן הוא ונאמרו כל המצות והיה למצות עמוס מצות הוליה ואז הוא שנקרא קמים אלו ודאי מאחר דפסיק כעתיק
וכתב והיה קמים הוא לפי שאלו המצות הכלולות במלת התהלך לבטן ואמרו לו דע לך והיה קמים כפיכתי ואיתנה כהתי הא לכדוד
כעאורה תקרא קמים לפ שהיא גדולה יותר ומלת המצות " והשתא מאוס הכי זכו נא ויעקב איוכ איוקאן קמימים כשכלישויו
חוקלים וכן אכזבה כאשר חל תקרא קמים זו היא סכרת רב

ועתה

בא להשיב מה שהערינו תמלה למחצה כזה הקרב לעשות מצוה הוליה כעוס ידע הנעב כחור כעו
ימאוס כרע ואי איתא שגדולה הוליה היה לו לעשותה והוא חסן יב שנה ומשלה " זאת הסיבה שלטיבת
היות זאת המצוה רבה ועמוסה בתכלית הקדושה והמקרה וכבר שאלו חקוק בק שס שדי כדפי' אין ראוי שיחול על במקום קדושה
ועהרה כהיות התנוק עדיין קדוש וזהו כעוס ישוע היצר הרע בתוכו שהוא ארוע לקליפת העומאה כנודע " והנה חודעה זאת
מה שדרשו רזל בספוק כי יצר לב האדם רע מנעוריו משעה שנעצר כמען הכח היצר הרע נשדע כהרוב ובקרבן ישים ארבו ועל האמת
היה ראוי שיחול הקינוק בעת הולדתו לא עד שכלע דחו באכנין " וכזה תפן מה שאמרו רזל בבבא שית רבה פ' ס' תפא דפ' רב וזל ולמה
התנוק נחול לשמנה ילום שנתן הקב"ה חומים עליו להמתין עד שיהא בו כח עכל " והלא לכאורה נראה ששט על כהונן באומרו ולמה
התנוק נחול לשמנה כי אדרבה היה לו לשמנה בהכך ולמה אינו נחול חסן יב שנה לא במאי דפי' אה שפד ושט כהונן שלמה הוא נאמר
לשמנה מאחר ששם הגדול והקדוש חקוק עליו היה ראוי שיחול בעת הולדתו כעוס השוע קליפת היצר הרע והשיב שהקב"ה חס על התנוק
עד שיהא בו כח וכן אכזבה אביט לא נחול עד היותו כן צע שנה שלמות והיה כן מלאה שנה שהוא באילו חת ומשנצד דחו וכעל תולדות
אח השש כמה של הקליפה מכל וכל והיו אכזבה כפיטק שאלו לזה עכב הקב"ה ממצות לאכזבה מצוה הוליה עד היותו כן צע שנה
והנה עוב מאד זאת הדדשא על בן דכד דכור על אופטן

והנה

כדי שלא להוציא הפסוקים של קטשה עמא כחו ולתבא נקודם שבא לכיאור געורר כהם אה הדבר הקשה " א'
למה פתם כלשון יחיד ואחר ואה ופיים כלשון רבים ואחר לפתכם " ועוד שאלת רזל אינה צדקה ללא שיד נתנה
כיאס כדבר הנק' חיד לר " כ' קשה עד מאד לפ' רש' זל שאחר הכתוב חרוב על בככות וקללת האמונות כרז ציזים וזהו עכל כי הוא
לו להזכיר אותם עתה שלא במקומם והלא כפרש' כי כפא הם סתבים ואס' חן לך למה רכינו עתה להצביס ג' למה רש' והרז חרוב היה על
לומר ואה אפי' וזל בכבה אשר בשמעו וזל וקללה אפי' בשמעו וזל למה בכרבת אחר אה הכרסה אשר השמעו וזל וקללה אחר
הקללה אפי' לא השמעו וזל היה לו לומר בכרבת הכרס " אפי' בשמעו כלשון שאמר בקללה ומלת את לאתי' מאי ופי' מלת אשר
עאה שאין לה צורך ה' לבאורה משמע שלא בא משנה להשמיעו כיאס שהכרבה החול על פי שישמע והקללה עלמי שלא ישמע ומחבר
להשמיעו והלא דרדקי דבי רב יודעים זק ובשלח אפי' הקדושים עמא היה הכרבה ומה היא הקללה הנה מה טוב אבל עתה קשר
כי מה בא לשמנו ' א' אומרו אשר אפי' מצוה אקבם היום נראה שהוא ויורפי מאחר שאחר שצדקה ה' להיבם ועוד משנה מה אחר אשר
אפי' מצוה אקבם היום וכי קס' לא היו דואים כחוש השון שהוא כעצמו מצוה ליהם ' מאחר שאמר אפי' לא השמעו שצדקה ה' להיבם למה
פצע עון עין מאחר ופדקס חן הדד' וזל דעפק לייבה חורבא דחשמע דוקא עין הוא שי' קפרא עליק אפי' לא השמעו הא אשר עכרופ' אין לחוש
עליהם " ה' אומרו ללבב אחרי שקיים אחרי אשר ידעקס דחשמע שכל הקפרא אינה אפי' לא מפני שלא ידעקס אותם הא אפי' ידעקס אותם ליכא
קפרא וזה קשה עד מאד " ע' צדיק אפי' לדדו פמוס' וזה קשר שלפסוק והיה כי יסאך למה אמר למעלה ' אומרו כי אפי' עכביס ארד
הידן לבא לנשיק וזל מה עתה נשמע כל ליתן באומרו מלת כי לבאורה משמע שאינו נוקן מעם לשבח כלל

וכדי ליישב

לו הפסוקים עקדים הא דרזלן במסכת פועה פקראו טאמרין דפ' לב' ע"א שעה שכי'
על לרז' ציזים ושעה שכימיוטל לביא הר שכל והכרעם והלויים למעלה באחע
הומבי לויים טניהם כלפי הר ציזים ופדקס בכרבה כיון האיש אשר לא ישנה פמל ואסבה ולו וטו עונשן אמן חזרו והפבו פתקם כלפי הר עכב'
ופתקו בקללה ואחרו ארו האיש אשר יעשה פמל וזל און עונשן אמן עד שגמרו פים בככות וקללת עכל ופי' רש' זל הפכו פתקם הלויים עכ'

שנה הלבו כע ישראל ונתן יד למה איצטויך להצטרע שם שבועות קללן אשר נשבעה לבשרי הרוחקה
ונתן אשר נשבע לאבותם להקבלן לך זבת מלב עין למה אשר כי טרנס קין והלא כבר אמר
למעלה וכל העם קילדים כחודר לא חלק וזה טרן ענה לאומח שנת ולא עוד אן שחזר ואמר כלא חלו אופ

נראה

לענות דעה ליישב הפסוקים כזה האופן שאמר הקב"ה ליהושע בעת ההיא ונתן ידך
לומר עם היות שאין עתה זמן החילה ימן וסמן שישראל הם קדושים היום לחלחלה
כגו איוסיהם ואיך יחולו עתה עסק מה בעת ההיא אשר ה' אלהים עשה לך ואמר עשה לך
כלומר לך להטותך ולתולתך עשה לו השתי חרות וכתאו הענין שאמר הקב"ה ליהושע אם אתה רוצה שאצטר
לפניך בשתי חרות צוים חרופין כגו אויבכם הצרים אתכם ודוק שחלת צוים היא כרתובה צרים לחוז על האויב
הצרים הנה דמלך אצריך גם כן אתה שרשעה לך שתי חרות צוים חרופין הלא חמה ה' שחולו את בני ישראל
כלומר אותם הנלדים כחודר אלא חלו עדין כלל וזהו שאמר ואז חול את בני ישראל כלומר כאשר אתה חלטה אותם
כמצרים עתה גם כן אוב חול את בני ישראל כ' רחם כחלת שנת לומר שיחולו שנת לאותם שאלו כמצרים
שיעשה להם פועל לפי אלא עתה חרות פועל עד עתה כחודר דמל ונחם כנגד או השתי חרות אשר יעשו
כע ישראל הם יהיו לך לפניך שתי חרות צוים לאויבכם הצרים אתכם והנה פשטיה דקרא כחוקוחו חונן והדגש
הדגש לתפלת הכחול לבת עד הכונת אל הפסוק ואמר עוד וישאלו ונתן בא הכתוב להפד שבתו אל והוא
איך עשה יורד חמה שצוק לו הקב"ה הלא הוא עשה חרות צוים שהם רחם לשתי חרות חילה ופועל כדפי ולא
זו כלכד לא גם כן שצוק לפסוק הדבר לעיני העמים אלא יאמרו להם אחריון אילו היינו יודעים אתה הייתם
חוקלים היינו נאים עליכם כמח למה דה עשה יהושע לפסוקו וי' אלה כל העלית ועשה אותם נבטה וסור
העודף כחודר דמל כחודר חזית דפ"ה וזל עד שיפנה היום ללא אשר כשעה שחל יהושע את בני ישראל
העמיד להם עולותיהם נבטה וזמחה עליהם חמה והתלשן ועלה רחן לפי הקב"ה כדתי קמרת השמים וכ' עכ"ל
וזה החומר כגו סודות אורו כדוד פועל חמה ונחם אצדכו גדול עשה יהושע והחמה את טרנס מלל הכמרון
אל ישראל אשר כמחן כהקב"ה ולא יחמו ואלו כמחן כלל ועיקר ואלדרכה ככונת החכין כפי לעשות נבטה חמה עלות
כתי להודע לעולם אשר פכ"ה חרותה איך עשו חילה הם כמחן עתה ומה דדגש יחלל ונקו אשר ויטע רלו
יהושע ונתן ידך את בני ישראל לנבטה העלית וחזר עוד וזה הדבר ונתן ידך לומר שיהושע אשר כלבו כודר
הוא שישראל לא ידעו עתה לקיים לדבר לעשות חילה כחלת השנה שהיא שנת הסכנה חסע אויב כדפי ולכן
הקדים ודיבר ליהם כדכתיב קשה וזהו מה שאמר קרא וזה הדבר ונתן לשון דיבור לשון קושי וזהו שאמר קרא וזה
הדבר אשר חל יהושע כל העם היוצא חוצים הנה דברך דכין וכן הוא האמת שיהושע חל כל העם היוצא חוצים כחו
שדרשו כמותם אל בשמות רסה פ' טא שפרשה ואל זאת חקת הפסח אשר י' שמשן בין חלפתו כיון שיצאו
ישראל ונתן ידך חוצים עם היה יהושע שחל אותם שחזר ושוכחול את בני ישראל שנת וכן עכ"ל אם כן הרי
חכין שיהושע חל אותם ועתה התחיל יהושע להוכיח אותם והפד לנו הכתוב מה הוא הדבר אשר דבר להם הנה
הוא שאמר איך הוא חל כל העם היוצא חוצים הזכרים כל זכר לחקמן וערעול ואפי' שהיו חוקלים כנזרה נזרה על
כל אנה החלחלה חכן עשדים שנה ומעלה חת כחודר כדך ולא הושל להם הדבר הנזול אשר עשו כחלק חוצים
וזמרה חתו הדבר אשר עשו כחלק חוצים הנה כי חולס הן כל העם היוצאים ששאו חרות חילה כהיותם על פניך
גמיעה שהיו יכולים למרכ כדך והרין עשה באחדם איך נחול היום כערב פסח ולחמר נשים לדרך פשטיהן ואנחם
כוחים ומהרן כעצמיים והם לאן דברו לא הפך וחיד עתק לחול ולא עני דבר והנה עסק כל זה לא הענה עליהם
חצוה החילה לא חתי כחודר כדך שכל החמת לא היה רחמי שיחולתו כחודר לא שיכנסו לאן ואם יחולתו לפי שהאין
נתן הקב"ה לא כדפי על פני שיהיה חסות החילה כמו שדרשו רזל פסוק ואתה את בריית השחור ונתן כחוח שהאין
למעלה ואם כדפי שיהיה חסות החילה היה רחמי שיכנסו ואם יחולתו כחטלם אשר חטלנו כדפי ולא שיחולתו
כחודר כדך ואפי' חסות חת כחודר חטלם שהיו חוקלים ונה כל העם היוצאים כחודר לא לקחו חומר ולא
למדו חמה ששאו חרות חסות חת חטלם חטלם שחולו כחודר ואי כח חולש דחוח חת חת היה להם לחול
והם לאן עשו לא כל העם היוצאים כחודר כדך כדך וחד כחלק חוצים ואפי' התינוקות שחולדו סחוק
לרנס חצרים נחם יוצאים לא חטל ולא דפי לקיים חרות חילה וחס האמר חת טרנס יסללו הכול חס כחודר

והלא השן ילגי באור אכיהם ואין להם אדם לזה אחר כי ארבעים שנה הלכו בני ישראל כמדבר ירצה לומר שכבר נתן
לו הנולדים והיו אנשים גדולים חכמי ארבעים שנה ומעלה שהם חייבים למוול את עצמן שכן הוא הדין שאם לא חל האב
חייבים כל למוול ואם לא חל הונו כל חייב הוא כשיגבל למוול את עצמו ואם לא חל חייב כדת ואם כן אלו היו חייבים—
למוול את עצמן ועם היות אחת שהקב"ה לא שלח כמדבר להזהיר אותם על החילה ולומר להם שימוול כל הנולדים
משום חולשאת דאורחא סוף סוף יאלץ להקב"ה להתעם עליהם מדוע לא למדו חמה שעשו אבותיהם כערת
שיצאו מארצם וכפרט שישראל היו נוסעים כמדבר לאט לאט לרגל המלחמה ולא תישקמיט מד חטונן ככל און הקב"ה
שנה למוול את עצמו ועשה נתן מעט למה עבד אותם הקב"ה ארבעים שנה כמדבר ונתעכבה זכות המוול—
כל זה הזמן קנה העמס הוא עד תום כל הגני אנשי המלחמה שרצה הקב"ה שלא ימותו סחור חששים שנה ומצא חי
שהיה כשעה שנמצרה הנזרה חכין עשרים שנה היה צריך שיחיה עוד ארבעים שנה כדי שיכא כללם לי קבר שחלת
כבלם עולה למשכנן ששים ולכן נתעכבו כמדבר ארבעים שנה עד תום כל הגני אנשי המלחמה הירוצאים ומצדדים—
כא וראה שלא רצה הקב"ה לצוות אותם שימוולו כמדבר משום אונסא דאורחא ונס אס—
יבעס הרבץ לארץ ועם ימוולו לא היה אפשר משום שהיה צריך להתעכב כמדבר ארבעים

ועתה

שנה כדי שלא לקב ימי אורחא אנשי המלחמה שהיה צריך שיחיו ששים שנה כדכ ועשה פ' הכרוב למה חרת
כמדבר ולא הענה עליהם זכות המוול כדי שיכנסו לארץ ועם ימותו הנה המעש הוא שם חמאון כשן הארץ ולרץ
רצו להחיון ולשמוע בקול ה' את אשר דבר שהיא ארץ זבת חלב ודבש לא רצו לשלם אנשים מדגלים כמו שנאמר—
בפרשת שנה הדברים וראה נתן ה' שהיה למדך את הארץ ונתן ונתקרבן לי כלכם והאחר נשלמה אנשים לפני ונתן
אביהם לעלם והנצח באהליכם ונתן אלה אמתו טולס ונתן וכאשר חמאון כשן הארץ ולא רצו להחיון את קול ה' לכן
שחע' ויתעבר כמו שנאמר וישמע' את קול דברים ויקצף וישבע לאמר אס יראה איש באנשים הלה ונתן
ונתן הקס מעם הפסוק למה היתה זאת הקצפה כשעם גדול וכשבושה ולא היתה נזרה כלל שבושה וככן היה
יתכן שישוב אס וינחם על הדעה והיה איפוא שהיו נכנסים לארץ ומה חרי הארץ הגדול הזה למה אחר אשר—
נשבעתי לרת לאבותיכם ואיך לא רצו להחיון כדבר אשר נשבעתי לרת לאבותיכם ולא כדברי הקל היה להם—
להחיון על אחת כמה וכמה אשר נשבעתי שדלי את אקיים שבושה ואהן להם ארבעת גוים לכן קס הקב"ה
כשבושה כשכל עון שלא החיון כשבושה אשר נשבע ונתן אחר הבאני יהושע עד קס כל הגני אשר לא
שחטו בקול ה' שלא החיון לשבושה לכן נשבע' לכלתי הדאות את הארץ וככן לא היו יכולים להכנס לארץ כשום
אוסן חטב השבושה שנשבע הקב"ה שלא יראו את הארץ ועלכן נתעכבו כמדבר ארבעים שנה עד קס כל הגני ועתה
נתן מעט למה הקב"ה משקרא קצף כל כך ונשבע זאת השבושה שלא יראו את הארץ הנה לפי שהקב"ה נשבע לאבותם
לרת לנתן ארץ זבת חלב ודבש והם לא החיון לשבושה ונתן אשר נשבע' לאבותם לרת לנתן ארץ זבת חלב
ודבש ולכן באה שבושה על עון שלא החיון השבושה ונה אעפ' שהיה הקב"ה נבעס גדול עם אבותם—

אפי' הכי את בניהם הקים תהרס רוצה לומר שלא חת עום אחד חתם בלא כנס לא כלם הנתן כנס והקב"ה הקים—
את כניהם תהרס למוול חקום אבותם ועם כזאת העענה הוכיח אותם יהושע ואמר אתם קמהם תסת אבותיכם
שעשה הקב"ה עמכם חסד וקמהם כחוקם אבותיכם ולכן צריך שהשעו באבותיכם מה אבותיכם היו מהולס—
כך אתם צריכין שהיו מהולס וזהו שאמר קרא ואת בניהם הקים תהרס אותם חל יהושע ונתן מעט למה הוא צריך
לדבר להם יהושע כל הדברים הלה הנה לפי כי ערלים היו ולא היו יוצים למוול באומרים זאת העענה כי לא חלו אותם
כדרך ירצה לומר שאבותם לא חלו אותם משום חולשאת דאורחא ומהו ביאור חלת כדרך ואם כן כשם שכדרך לא חלו
ופטור אותם הקב"ה ולא הזהיר למשה רבינו ע"ה על דבר החילה שימוול כל הנולדים כמדבר וסין כל זמן שלא
יבכאו הארץ וישבו בביתם שחמים ועוב לב אין ראוי שימוול לזה הקדים להם יקראו חתום אבותיהם—
ומה עשו אשר חלץ כזאת החצרים על פרק הנשיעה והיו הולכים בדרכים ~~והיה הם לא למדו~~
מאבותיהם ולא חלו כל אותם הארבעים שנה שהיו הולכים לאט לאט ~~ואמר כחשבוניו כל הגני~~
להול ול' להער שכחן של ישראל איך עשו דבר גדול והוא כאשר חלו כלם לא רצו לקום חיד ולעב כל אחד ואחד פט
חלו במדב וחטת והחלש יאמר צבור את כד להראות לעמים איך הם כדתיאוס חזקים לא וישבו תהרס כחשבה
עד חיוותם ולא קמו איש מהם והוא איש חפרם החלה כשום אוסן להראות לכל העמים איך הם מהולס—
ומוועלים על עני דני ואיש חפרים משום אחר מהאוות כלל לפי שהיה להם הרבה טול כעמון כהקב"ה שיצילם

לשמואל אמר לך שמתן מנחה מלכות הוק רבא עבא
עבד ליה ליהודאי על סמיתו בסנהדרין ויהי

לשמואל אמר לך שמתן מנחה מלכות הוק רבא עבא עבד ליה ליהודאי
על סמיתו בסנהדרין ויהי לשמואל אמר לך שמתן מנחה מלכות הוק רבא עבא

וכן כדרך הרמב"ם הוסיף עלה אמר ליהודאי אמר ליהודאי אמר ליהודאי
עבד ליה ליהודאי על סמיתו בסנהדרין ויהי לשמואל אמר לך שמתן מנחה

דהנה

לעד לישב סזק האוסף שהוקטה על יומתן בפסוק ויעהו יואב
דבס הוק עליה לתימר ויביאהו יואב ואלו ועוד הוקטה לו
דתי איתק דתי איתק הוקטה שער העשר למה הנכרך יואב להענות את אבגו אל דרך שעג

העב והלל הוקטו מוכבא הוא שיבנס מאורתה שעב דרך מבא העשר והיה על יואב
להתקטט עם המלך מאשין ועוד הוקטה לו אומכוו לרע איתן בשל והלל בשער העשי
איתן עבד ומכביס אחרים מפני העובדים והשכים ועוד הוקטה לו דרואי
הוא איתק השער הוקטו העשר יהיה הדבר הוקטו יואב בפס ומיד שלח יד באבגו בפסוק
שער העשר לאל הולדתו עד שיבנס אבגו איתק העשר ואז יכהו סס א החומש כי בהיות עומד בפניו
שער העשר יספוד איתן יהיה מרגיש אבגו בהעשרת הדיבור ויואב יוכחו לעבד עומד בפניו השער
וכפניו הוקטו איתן חלמה ורובק הסוס ומלע עפשו כקל יועש בנימוס מן הקצה שהוקטה ואלו למה הוסיף
יואב עד שיבנס אבגו בהחובה אל העשר או לפחוק לשמוך חזונוהו שיעור שנ כתיבס ולמה הקדים לרע עמו
בפס איתק הוקטה לו ויהו הכתר לרע איתן בשל כיהם דכביס מוטלעם הכנה

דהנה

חכא לוקוסיות דדיס ר' יומתן דתי איתק השער הוא מקום סנהדרין ואית
שער העשר והכי פירושה יואב הפס כשפא עם אבגו אחי על אל יתק
דכ סת התק דוד רק עתה אל דרך מבא שער הסנהדרין ואז אבגו חסן למרע שהסביבה שהחזיק

איתן הוקטו איתן שער הסנהדרין כלשם ע' סנהדרין כדפ' לעל ומשום דב הברכה אבגו לומר
אל דרך מבא שער העשר הסנהדרין ואח' בלבן אחי איתן איתק האר השכונה איתן ואיתק את פני
המלך דוד בפניו שהובא זה היתה מחספת אבגו וכאשר נכנסו איתקס שהקום הסנהדרין אז היתן
יואב ואמר לאבגו מאי עמא קעלית לאשט וככלל העומק אשר עשה הוא אבגו עמו בלא כעס
בלב כה שלא יבטיח אבגו בדבר ולכן הווי דבין כסובה ומה כותבנו כמתן עמו על מיתק איתן ומה שאמר
דכ רוב לרע איתן בשל כלות בשלם כמו שפ' הדרה אל לפ דרכו ואל לדבר איתן בשל בשלם מן לשון שלון
הילס וכן עבד וכן הכא לפ דכסן הרחיל לשאול לו מאי עמא קעלית בלתי אום כעס כים בשלם
וסאור השל מנחם הוי עמא קעלית לעשא בלעמד מאי עמא קעלית לעשא ואעפ' שהיה

דודי אחיק לפ שלא היתה כוונתו להרוג איתק לפ כוונתו היתה להביאך עד דכדוסה אל עש כד
לתיאוקר מה מאד ירה נפשו בשעון ומה לך האור שהוא היה קרוב לך כותב מאד שהכי לך
הוציבך למרוק איתן הוציבך להכרית אל הכי איתן כותב חלוק שהיה בלכך קרוב כותב
ויכהו אבגו באחוי המתה ואלו ואלו האמר שאוהי איתן איתן קתב לך בלכך ולא רצו לשלח יד כך זה
ואי היה מורה שלא היה כוונתו כעה ומאי עמא קעלית לעשא ונמצא שעשא איתן באורף השלם יאור
ועש אים הנהרעם כותבמה לפ שאורף היו יודפים בודות וכוונתם נכונם הנהרע היה לפ להרוג

פזונה לה וכן אינה כלום יטן וסען די אינה שטל לן כהונן והדין עמון שאכבע הרגלעטל עלא כד...
אכ יהיה קדבר קשה מאד דנשה ר' אבא בר כהנא שאיי כור נסירה גרמון לאכבע שיהודי וכן
היה קשה וואמר רבא ר' אבא בר כהנא לקוץ קל' וזל מלכא עשה אכבע חטב עלא הנדון
לשאול להרביים עם דוד וכן ויש אומרים על שהיה בלון למחוק בנוב עיר הבהנים וכן ויכל
אמר עין שקדים עמו למס דוד וכן וסכל אמר ע' אעשה דמון לעמים שחוק וכן דא
ע' שהיה חלכות בית דוד שהי עטם ומהנה עכל ולי אינה שחכני הרג אלה עשאר
שלא כדון אכ אין לך עון גדול מזה ומטב מה רזל עכס הם לדעה חטב מה נענש אכבר
אל ודאי הוא שאכבע כדון הרג אלה עשאר ושאלי על יואב אשר על מוטן ואמר לן היה לך
להקלם בחמד מאקדין אינה כלום ומשום הכי קול חקיו ודעו לדעה חטב מה נענש אכבר
ומה ששאר אכבע כתיקן ולא קשיב לואב כלל יזעעם הוא לפי שכבר האיב לוקודם במה
שאמר ליוואב לא יסלן לה כדפ' ולכן לא נהג לחמוז ולאמר מאה העענה בעצמה טעם אחרת
לפי שגמלי הוא לומר שאובה אחרת מה פנעים לפני כל יודע דת ודין לפי שטיחית ק' צריכה
להגוד וכפצע לויס שר ועדול כשאר אכבע ולכן שהי מלה איב לן ואמר טלבו למר סינים
מן המפורש ועוד שאכבע עיטן העעתי כדאורי' ש' ואלא לא היה מדבר עמון כבעס כלל
ולא יתס לבבו כגוש הדס לא היה מדבר עמון בשובה ונחך כדפ' במלת בשל לשון יסלן
ולכן לא שר לכן אכבע לה סיב לן שנית לפי שאכב אכבע שכוונת יואב אינה כי אס להרואכר
עמון ויכוח דכדיס בעלמא מוכה תכחה מנלה ועוד שאמר אכבע מה ל' להאיב ליוואב
ולקה ווכח עמון עוד בדכריס הנע מואתן לדבי הסנה דדין וכו' דאי הוא טקס וישאן וייתן כדבר
הדין היעב כההיה ורשיה ויראן איך אין ל' משפט מותר כלל וכפצע כדבר על דיע נפשו
שצדק להלן אה' אס הוא למורה כדדין כמפ' סנהדין פ' וזל דינ המונות דמן כן כיוס
וכן והנעפארה בו פסם למכות ואלא חמוזין למורה וכן עכל ואס כן סמך אכבע על הסנהדין
שהס חייבים נחפא ולכרס לן מכות והיה הדבר ברור אצל אכבע שכולאי הוא שהסנהדין יפענן
אורי' פ' עמון עמון ומשום הם שהי לן ושאכר כתיקן ולא האיב ליוואב טעם שנית מאה היס סכר
בא ודאה הערמה והערמה אשע עשה יואב למכבע עלא נכה
להמרן עד שהסנהדין יסאלו וייתן כדבר לא תכפ' ומיד אמר
אשר על לן השלה האחרונה אמה לן כלונס חמיסית כוונת וכן אמר לן הנח ערה מה
הדבר וכל על דבר עמי לחון דבר סתם ל' איך גלתיך אחכ ואיני לחון לעמוי לא הכא קדוב
כפרת שער הכית אל התקום אשר היו ונאכיס סס הסנהדין סס נעמדה יחד ומהו סומן נסין
הכרוב באומנו ויעהו יואב ארץ השער ודראיך תיני במלת השער א' שהוא
שער מוט ב' שער מן סנהדין ומשום הכי לא אמר הכרוב כפ' ויעהו יואב א'
מקני עינן לא אמר ארץ השער לדראיך תיני כדפ' וכלאשר יאה אכבר שיוואב היר
מדבר עמון כאל כשלים מלשון ישלן כדפ' ולכן קס וקלן עמון כפרת השער לדבר
אחי' זערה תיא' ו יהודה לפרט ולעמוי מהו הדבר שדבר יואב עם אכבע הלח הוא שדבר
חתי בשל כלומר על מוטן דין חלוצה צדמת מלשון על מעלך ואלא נתן נפשו מאה הדשא
ונאמר הכי שאמר לן יואב הנה דעלך שאני שכחתי דין חלוצה הצדמת והשעה צריכה לכך
כי באה ליני אשה אחר צדמת לחלון ולא תרבו יודע איך תלען זאת הצדמת לא את ולא כל
הסנהדין ומאת עירי הסיכה האמיתיית אשר החמרהי אוריך מן הדק לפי אידעתי כי א'
חכם ארה יאס סנהדין גדולה אל כיתישול וכודאי הוא כי לא יכר מוץ ומימה והלא ידעת
במה הוא קשה עמוט דאריבא ומצא דדראיך במלת בשל תיני לשון שכחה ואגה כמ'
ועם אול רעלן לה מן הצדתיס ופ' רש' זל וזל ועם אול פשעלן שכח השכחו עשו אר'
עמתיכס כאל ארס עוכתיס תיננס על אנה שלוקח וכן על השל וג' עכל וכן הכר'
דראיך במלת בשל לשון שכחה ואגה ודראיך נסין דנשה רב יהודה שקור

ועתה

האשיח דוד ולקח ממנו וימנע ממנו וימנע ממנו
 כוונתו לומר כחשף ולקח ממנו וימנע ממנו
 עשה דודק קיב כלום שהיה נמנה ביום
 הפעולה רבץ ונדר קול שפ עש
 כודק היה וכפרת היותו עש
 כיק עשול ובדאי היה שהיה עש
 דקי הודק לה לעמוד כודק קודק
 ועל יואב זמית היה לך להפלה באתר
 מאכברן שהיית חובה אותו בשלש מאכברן
 חפרת חוק וכה לדקדק ולעול לו עוד כמה שאות
 בדכנ הזה מלהכונתו פועלים כשע אכריום אם כחיד
 להמיר פמאלד מאד מלהמיר אותו בשום אופן
 הייתה בעת ההיא בדעתי כה לבן להפלתו
 על יבולתי אם לכונן להכונתו באחד ומאכברן
 לה באחד מאכברן לא יטעתי לה כלום כשנדרתי
 מאכברן אינה חמה ישן ופען שהיה כוונת
 לעומד באיחודי באקראי שפעה החטת כחומץ לפי
 ויסן אכנע אחינו ויאחזי הארץ מה עש ואף ויאחזי
 עוד ויוסף עוד אכנע לאמנע לעשאל סוף לך
 יואב אחיך ונף ואלך מאמנע שבעת עמוכל כן
 המועץ להכונתו באחד מאכברן שאם כודקו הוא
 ודכנך מאכברן על כוונתך שהיה לעשה באומרוך
 כנע א יואב אחיך ונף הנה משן הדברים
 ובכך לא יהיה לך פעם להקטיל את פנ דאי איהת
 היה לך יכולת לדכר את פעם בפנס בהחמת
 אותה בדוכן חמישיית קיה ככוונה גדולה
 כוונתו לה ובאחת מאכברן לא יבולתי לה

והנה

לכאורה יראה שיואב נצח לאכנע במאת השאלה
 לא אלה בדוכן חמישיית כוונתו וכן אהנס כד
 שאלכנע הוא זכאי כדן ואין לו משפט חוק כלל
 יכילי עיה הנה במאת התשובה סוף את כל דברי
 עלה היה יכול לבנון באחד מאכברן לפי שאם
 ובכפוע אכנע היה אם כבעם גדול חסני הנוטה
 וינגף אכנע ואנשי ישראל לפע עבדי דוד ובה
 שהיה בהול מאד על נפשו לפי שעשאל היה קל
 בחנית מאחריו ולכן לא היה דעתו מיושבת
 ואעפ"י שחזינו שדכר אכנע עס עשאל זק פועלים
 מעורפת כדוב צעג צעג נפשו ולא היה יכול
 אכנע ואיך אשא כנע ומה היה יתכן שאחזי
 לו .. ולעולם לא היה כוננו יעה להרוג את
 ואיחודי באקראי שפעה החטת כחומץ והוא
 אין על דמיהם אכלע .. ולעולם עת יואב אשא
 לאכנע ואחזי השתא בדוכן חמישיית

זהו הענין החשוב
 לה לומר שימנעו את
 כן דן של אכנע לה
 כפועלים בפועל אכנע
 כפועלים במחן שדוד
 חסנו ויסן אכנע
 כפועלים וינגף אכנע
 כפועלים של אכנע לפי שיש
 יכנה להשתא באחד מאכברן
 של כונן להפלה הוא יואב
 לא יכנו יפה להכניס את
 מאכברן וכן ידענו הנוהג
 על והשתא עשאל אהנס
 אכנע אכנע שפועלים מים
 מלחמו מעשהו שבקיה
 פועלים לבנון באחד מאכברן
 של כונן להפלה וימנעו
 מלחמו והוא ימנעו לזה

כוונה

מלשון על פועל . ומצא אחת יב לים מושטעה ולכן נקע הכתוב כבוננת
המבטן מלה אחת שכוללת כמה דעות וכמה יונק מה ששמן למה הכתוב לא נקט
עטף המלה והעם הוא כה לדון במלה אחת קרה לדעת ואם הכפ כמעט עמי
הכב את דברי יואב הרחיל שוחה לפי מראה כי היא חולצה כשיעק והוא שלף חרבה
וקרנו ובה נראה החס על הדיבג שפיק יפול עמל לנחיה של פה דע לך הכי הוא הד
שהנמות חולצה ככה והוא עומד על גבי דעה להדמותו של כדמותו ויגמלו סדר חלצה
הנמות וישח אדם וישכל איש חכמה לפי יואב והוא על חת הדין על הדפנותי וכסן נכון
יד יואב עליו ויבהו אם עם החומש כלונה אם במקום בית מושג של הסנהדין היום כפתי ה
של הסנהדין ודוק במלה אם . וכא יואב שלא רצה להכונן במקום אחר כי אם בחומש
כדי לנקום נקם נקמה דתו של עש אחר אשר רבה בחימה חזקה כנגד מדין ולכן לא חת הדין
הכי ויבהו אם בחומש שא אחר החומש למוון אחרונה קידוע שהוא החומש של עשאר
שכא ערה יואב לפי דע פרעתי במקום הדיו

ונמצא

כללם של דברים ש' יומת ו' יקודה לא פלג ימי אמר
חדא ומר אמר חדא ולעולם ' יומת סכומה לה ז' כ
שהיו בעמותה שאת דין חלצה צרתי בדפי ' י' יודק סל ז' כן שדמ' כפי הדיו בדפי
וכסן נקייטו שיה דענות הללו . כלל העולה שיואב הדין אחר חכמי שלם כפי על העלם
לא פסקו סנהדין אחר הדין אם חכמי היה חייב מיהי הוא ' שא איואב דן אה דינן לעצמו
וירבן לעמו שמה דתמ הכתוב באומרו ויעהו יואב ארץ השעב ולא אמר ויביאהו יואב אר
ארץ השעב או ויולכיהו יואב ארץ השעב כדאקשינן לעיל . לא אמר ויביאהו יואב ויא
מלשון העייר משמע כמא הכתוב לא יעה משלמי והפי' שיואב העה ארץ השעב
כלונה כפי הסנהדין עשה שלא כדן והדין אחר חכמי כלתי האות הסנהדין ' ולכ דוק
התלך קלל ליואב קללה נמנכת ו' י' י' ארץ ארץ כמ' למח' והודת ארץ ארץ כדל' ש' אר
ו' י' ו' י' ארץ ארץ שפי מפני מה חמרו אעתי כיומי שלמה התלך עה לדון ארץ
שהדין אחר חכמי ושאו לו מאי עשתין קמלתיך לאכע וכו' לפי שיואב הדין אחר חכמי
שלא כדן כלאו עמו דינן של אכע ליהודי עפי' הסנהדין בדפי ' י' י' י' י' י' י' י'
דבר חייב חמרו הדין כמא למעלה ממח' הדשא דמח' עה למח' יומל עה לאכע וכו'
דמשמע שפעול אורת מצד אכע . הנה מאר חשיב דהרס לפס סיעתיה של יואב
השיבו לו כלונה הנה כהדיות אכע יין אנו דואר לשאת ולתת עמך בדכ ולקחתיך כדכונים
ולקחתיך שהדיות אחר חכמי שלא כדן לא עמל ונעמד דב מה של אכע לפי שסוף סוף
אית לך קצת התעלות לפי דעה . באומתיך השתת בדוכ חמשי' כיון ז' כמח' ומח' כדן
לא יכל ליה . אמנם מצד עמאש מאי אית לך למיתר ומאי עמלא קעלתיך לעמאש
וכו' ולעולם מפי' בית דינן של ארץ היו סוכנים שיואב טעם יענא מצד חיות אכע
ודוק שלא חמרו לו ליואב כהאי לשנת יפה דע' יפה חייבת . לא חמרו לו כהאי לשנת
עמל . לאכע כלומר חייב דואר יואב להחייך עמך כדכונים ולשאת ולתת כדן לא יומת
ונעם עתה דכר מה קללי ועומד . ונשא ממך עתה מצד עמאש כדפי' דא
היתה הפ' שא אכית דינן של שלמה פעמו אר יואב מכל נפל פיעור נמו מצד אכע
אם כן יהיה הדכר קשה האי דמחייב למעלה ממח' הדשא דפי' ממ' ומל' וישכ כעדיהו
אחר התלך דכר למח' כה דכר יואב וכה טעם וכו' אמר עה ממ' עה רבתי למ יעכר
כה הוא נברא אי קעילת עה קביל לשנותיה דל' יעיק אכע ומי לא שכיית דל' עה בל' עוריה
דל' יעיק אכע . ויחמיר לו התלך עשה כאשר דכר נכנע כו' וקבית . אמר יקודה
אמרו כ' כל הקללת שקלל דוד אר' יואב כלם עקיימו במדען של דוד וכו' עכל' והשתת
אי אית' שיואב הדין אחר חכמי עפי' הדין אם כן מאי חייבת ליה ליואב כקללה אשר קלל

אכזה כענין ואלו וכזה רבות עמו ולא דעו כי על היקפן מכם למה נאמר כי למה יקראו בשם האלהים הנחלת הפסוק ויקראו שם כע יעקב היה על להחיל חמלת בע יעקב ואלו שהיו שקר הדרא למה איצטניך קרא לאשאושן שלא עלון ועל עבד ויעקב והלא מקרא קח כחיל וכן אמר ויאמר יעקב לשמואל ולעבדו עבדתי אותך להכיר עני ואלו וכוונתי הוא שלא יאמן עבד ואלו לא יאמר ויאמר ויאמר למה איצטניך קרא לכהתוב חלתי בע יעקב ללמד שלא ישלן עבד ויעקב כי צריך לרית כחלת האשוחט שלא יצדק לומר חלתי האשוחט על חלתי האשוחט הנדק על דבר הפוסק והכל דבר פשוט הוא שאם יאמר קרא שחטון ולי ידענו שהם כע יעקב ולפי שפירק כדבר כלל והם היה לו לומר חמק שחטון ולי ידענו שכל יעקב הם

ה למה אמר בהוי לשא לאו הם כקצור כלזון הזה למה אמר קרא כע יעקב ללמד שלא ישלן עבד ויעקב חמל לך לדנוש ולומר שלא ישלן עבד זה חמל זה חמל חלתי שחטון ולוי איצטניך לכוניה כד לא שחטון פו וחי הדולבם ואם כן חמל ליה לדנוש שלא ישלן עבד זה חמל זה חמל וכל הלבן שחטון יחדו כלתי קם נועדו ק שקר על חמד מה לט לאס ששלן עבד זה חמל או לא דכאנא מה שלא ישלן עבד חשבו קרא נאי להם על חלקו כבוד לחברים חמל מה שלא ישלן עבד זה חמל מה איצטניך לך כזה

ויקרא

לומר שהוקשה לבעל האומר למה אמר קרא כע יעקב שחלבד היתר ענין חסוד מרובא ששערה ונאמר דלהט אמר קרא חלתי בע יעקב להנד עכתי שהיו צדקים דנאחא של יעקב שחמדו עמש על קדושת שמו ולא תשו לא מן הכנעה ולא מן הפרמי לא אמרו חלתימה לה על שם ועל אנשי ערו ולפיכך מיחס אותם הסתי לעקב לומר ששאו כהן ואם נאמר כי בן הוא האמת חס כן יהיה קשה מה שנגד כהם יעקב ואמר עכרתם איתי ואלו והלא כהן עשו ועובט עשו שחמו עמש על קדושת שמו ואיך יעקב הוא גועב ואומר להם עכרתם איתי ואלו ועצא כי יעקב לא דבר נבונה להם והוא כלל למה לא בעל האומר ויאמר חס חלתי שכל הכתוב לחמל אותם לעקב ליעקב קרא חמלת בע יעקב ועל הפרס חטון היוטו אחרים שהם כע יעקב דנאחתי צדיקים כאוהו וזהו שאמר האשוחט שחטון ולי יוצר לומר על הפרס ידענו שהם כע יעקב כלומר צדקים כאוהו ולעיקר קרא חמלת בע יעקב כי מי האלים חלתי ובע יעקב כד דאצטניך קרא לומר כע יעקב לומר שהם דנאחתי אהדי לא חציטן עכזה אותם הכתוב ואמר הכי ויקראו כע יעקב הלווי והם חן הפועלים כחו שכזה כע על אמר קרא ובע על כע כלעל וכו' ואם כן על הפרס כחלקים הם עומדים למה איצטניך קרא לומר כע יעקב והשתא איתי שפיר דלא פריך הכי למה נאמר כע יעקב חטון שכולל לומר דאצטניך לומר לך להו לשכת כדפי לא שחיל בהוי לשא ולא ואמר האשוחט שחטון ולי וכן וקרא חמלת האשוחט שקורה על הפרס לוי שאין כח לדנוש בפשיעות ולומר ששכל שאחא שחטון ולי נאמר שהם כע יעקב צדיקים כאוהו לומר אמר חלתי האשוחט דנאח על הפרס כאומר שחטון ולי בחזקתם הם עומדים וידענו שהם כע יעקב כלומר דנאחתי יעקב ואם כן למה אמר קרא חלתי בע יעקב לא נדתי שכל הכתוב להנד בגותן ולומר שלא ישלן עבד ויעקב וכן התי חלתי ליעקב על מה שעבד כהם ואמר עכרתם איתי והתי עמו והנה הכריע בעל האומר כי בן הוא האומר שנדד לעני ונאמר ששאו שלא כהן שלא ישלן עבד ויאמר כעו שהרי אפי עבד זה חמל לא ישלן ונתן לבס ערה יאשמו והנה הוקשה לבעל האומר למה אמר קרא חלתי בע יעקב דודאי שנים היו שבו כתיב שחטון ולי וזהו שאמר בעל האומר שחטון ולי דנאח לומר אין אפי חמל ששם בלכד שחטון ולי ואם כן למה אמר קרא ויקראו שם כע יעקב ואלו והנה הפסג בעל האומר חלתי שחטון ולי אעפי שעיקר הקושיא היא חמלת שם דנאח להוסי סוכל חתמתי ומכריע סיפיק מדיסיק לומר למה אמר חלתי שחטון ואם כן מאמר שאמר חלתי שחטון הוא להדנש ולומר שלא הלבו כעבד חמת באיש אחד לא שחטון הוא זה לבדו כעבדתי וזה לבדו כעבדתי ואם חמלתי עשאו כהן והם כע יעקב למה למה חלק אותם הכתוב לשנים ואמר חלתי שחטון ולי וזהו חמלתי ולי וקראו כע יעקב שחטון ולי ולהנד שחטון באיש אחד על דבר כבוד שמו לא ודאי שאינם כע יעקב ואיש לדנוש פנו וכזה חתיא שפיר דמייתי בעל האומר חמלת הפסוק ויקראו שם כע יעקב שחטון ולי לדנוש גם כן חלתי שחטון וכעת מה שנגד כהם יעקב התי עמו ומובטעם ודעת הוא מה שדבר להם עכרתם איתי ואלו שהיו הער הכתוב עליהם ואמר ויקראו שם כע יעקב להנד בגותם שלא ישלן עבד ויעקב ולא עשו נכונה

ונחזור

לכונתנו לומר ששחטון ולי לא כתיב אפי לענין עבד זה חמל כד לא יתפרסם הדבר אלא בכוכים הם לעת חלק היא מכרת אחיהם כענין החילה אם הוא כד להכנס בכית שם ולקחה איתיה לבר או אם היה גם כן כה להרוג אפי לאשוי שיר שם ובאשר ראן שחטון ולי ששכרן שני ימים אשר עמו אשוי שיר שם החילה אף אחריו כלשם שחטון ולי אם חמלתי שחטון ולי הוא כה לקחת איתי דנאח חכית שם לכד ולרא

קצח

ואלו הן נבואות ואחיקומל ואצטעניט פריער נבוא שפאק אט שניצאק האמתות הוא סבר איהו מלך ולא תיא
 ידבעם הוא דנפך מיניה וכן עכל ופאק נכין שט כרובים כאלובים דכרעב וירבעם בן נבא אפריטי ואל
 וזה הדבר אשר לויס יד כולך ואל והק נבואה הקושיא אשר הקשה הקדק זל כי איך אמרו דזל שנבא
 הוא שבע בן בכרו והלא שבע בן בכרו חשבא בנימן ונבא חשבא אפריס דקאמר אפריטי חשבא
 אפריס ואל לפ עסות דעתי נבואק לי ליישכ כזה האול דלעולם נבא דיק אפריטי מושכא אפריס
 וכן מצונו שישכב אכינו בשבא לכרך את בן יוסף חדל בגאולת את ידבעם שערד לעזאת האפרים
 לא ששורס קרענות דיק מאכיו שבע בן בכרו שכתו עגות דעתי נבוא שבע בן בכרו אמו דיתר
 מבעטן והיק נקאל איש ימיו כדאשכחן צבי חרדכי דכתוב כיה איש יקודק היה בשאן ואל בן יאיר בן
 שמוע בן קיש איש ימיו ומכיון כנמלא במסכת חבל קרי ליק יקודק וקרו ליה ימיו קרו ליק יגודו אלא
 מיגודיה קארי וקרו לה ימיו אלא מבטח קארי וק רעב כר חוטא ורבה כר פרי חנה משתיק דר
 יקושע בן לוי אחר אכיו חבטמן (אמו) חיהודק עכל וכן נתיי הסא שבע בן בכרו אמו חבטמן ואכיו
 האפרים ופאער נאק שהחילה הלכות על יעקב משאלו חולך הסא חבטמן אז אמר כלבן הדג המלכות
 לא יאק לא חשבא בנימן לפי שכל השבטים השתחוון לעשו קרעע שקיד עלכר עץ ובעת עשיין לכך
 ה'יק נולד בארץ שלא השתחוון לעשו קרעע זאק ועוד אחרת שבעטן נולד בארץ ישאל חק שאין בן שארי
 השבטים שנולדו כלם כחוצה לארץ בארץ שבעטן כל אומר כבוד ועל בן שבע בן בכרו דיק
 את שמו והתייחס לשכא בנימן וכפרט בגאולת שאט יצא האמת שקיף נחל לעלבות חשב שקאן וחלק
 אז יוקר ויקר דכך בשעתק אמר כחושכו שלקיד הלכות על יעקב דיק חשבא בנימן אגיד לכך
 קשתחוק לעשו וטבר על דת חשבא שאמר כנודק למשפחותם לבית אכורס וקרא שמו קואמשאל
 איש ימיו וקרו שאחריהם כשאלו דכתיב וסס נקרא איש כלועל ושמו שבע בן בכרו איש ימיו
 כל ושם נקרא בארץ אמן שם היה נקרא הוא משאלו קרא לו שם לעצמו ושמו שבע בן בכרו איש ימיו
 אבל בארץ אכיו היה קרא שמו איש אפריטי וראק דרעעטן שלו דכשאלו מודכי דמרה ככתב לויחסן
 מאד אמר ומאד אכיו ופעם קראתו איש יקודק על שם אמו שהיה חשבא יקודק ובסוף קראתו
 איתת איש ימיו על שם אביו חשבא בנימן ולעולם מודכיל ימיו את שם שכא אלא שיהא אכיו מודכיל
 וכשהדיק התייחס קמיר היה התייחס לשכא בנימן אמר שבע בן בכרו הוא משאלו לכך להתייחס על
 שם שבע בנימן ודוק חלב נקרא כל הוא משאלו נקרא ועל בן הקדים הכתיב וקראן איש כלועל כי על האמת
 עדין לא חרד כולכות בית דוד! אמת חק קראן כלועל וסאוי דפ' את שטר כי האחר עדין את שם
 שכא אכיו ודכך באמו ונקרא שמו שבע בן בכרו איש ימיו אין לך כלועל גדול חוק סאופן שהיק
 אנוכי לדוד הן מצד שקאן היה אומר כלבו שעתידה המלכות לחזור לשכא בנימן כי לו נאק החלוק
 יהיושם שפ' נם מאד חק שפאק כחלומן איש יוצאק האמת חשב כאמיתות שקאן וחלקו וכמר
 להקדכך בשכא בנימן כד לעמיד המלכות בידו באומרו שכליל שקאן נבא חשבא בנימן זכר
 לחלוקה ופא וראק חק עשה כד שישמעו דעם את קולו הקדים וקע בשופר למען כל העם יחדו
 כשמוע קול שופר ויטקוקן ופאשנ באק שעתקן אז ונאמר אין לנו חלק בדוד יכל הדג השכא שלבו
 שהיון שכא בנימן אין לנו חלק ותישע יד כדול כי אם כאלכות בית שאול שקאן חלק קראשן איש חלק
 על ישאל והוא פא חשבא בנימן ושומק דכיון הוא שפא לשקר חק שאמו לחטלה ישאל לכתיב ועל
 איש ישאל את איש יקודק ונאמר עשו ידות לי בחלק ונם בדוד אס חוקר ואל ובאזר ככהקס הוא
 שאמו כל כה ישאל לאיש יקודק הנה ככל חלק איש ימיו חק אפריס לי עשו ידות כתיב י שבטים
 כל שכא נשכא יש לו חק אחיוק יד בחלק נאמר שכא יקודק אין לך לא יד אחד בחלק באמר
 מאשכמים ונם בדוד אפ' שקאן חשבאך לא בשכל כך יש לך אנה יתרון חמט לא כלסן כסנה יד
 ליד לא ינק שנס שכא חתפוס יד בחלק ונם שכא חמטן לא יעקר על חטיו להיוול שרין
 ידות בחלק כשכל שקחלק הוא משכאן ואספן אס גדול חמק איש לי ידות שאנו י שבטים
 ומדוע הקילותם ולא הוק לכרו נאשן לי להשוב את מלכו שאט חרוב וארס חמטן וכו העיקר
 נשקעמל והמל נשקע טקר ולכן בא עת שבע בן בכרו ונאמר אין לנו חלק בדוד יכל דכיהארתו

כח

אם פרעם בתורה אשיב לו שפן לי קללות ואם יאמר לי אם קבלתי טעם בך שלן המלות שכידכס
 נס על זך אשיב שכסבם בא לי וזקן אומרו מכל חקום כמכבם בא לי ואם תפחדו שמה יכנישע
 נחוש טלו הנה נס כי ישע לעת טוב ורע איך חכם הסתם חספ ואם לא נכרתו להטל לכן אקפחמו
 בשום אופן וזה כולו לחזק את לבכם ולהראות לכם איך יוספ אדום נדכר מאותה סכלא הראשונה ככת
 האזיא ליקם את שמשון וכו' את שטר דמערך כחד קרא וינא ליקם את שמשון ועוד דייקן דל כחלת
 ליקם שקיאו חיותרת ועוד למד לא אמר קב ויבא להם את שמשון לא שזק האוס היה מוציא חסדו וטוב
 עם שמשון בלא הימים אשר היה במשטר וכפרט אם היה משק לא נשיה לדודו מלחשנה עליו להחביט
 מעדני עולם עד שנשתנה שמשון לשון ודען וכמשא כעסא ואמר לו שינא אצל אחיו אשר כבר באו לו לרץ
 היה דוכא לצאת מרוב התעבון אשר היה לו בחקום הדוא עד אשר שקראוהו בעל כהן ופאן שלח מוציא
 אותו כמא שקטחוקו וזקן ערמון כחלת ליקם כלומר ל (הם אינו) כמא שחידק להם בחברתם כי נשתנה לשון
 וזקן שאמר ר' חנ' היה עבד כהדיו דרכווא ס כן צים כלקווא וכן צפת רש' קל ופי' כן כדרכו של שון
 שקוא חכ כך היה רחב (שמן) וק' ונמצא שפי' מה שאז שלטת עם שמשון אחיהם ידעו שכונתו למנוח
 ויקים את דברו המוכ אשר נדב ליקם לחשיב בעדם כמכבם בא לי ועוד קוסוף לעכח בעיטתם
 שהכניסם לבית ותכפ נתן למקום מים ואמר ליקם שיורכאו כליהם אשר באו מן חדרך יעפים וינשם
 ויש וימן חס כלא לחמוריהם כל זה יורה אהבה רבה וכן נחק דעתו על השכנים

ואמר

עוד (ויטן) את החנותי וג' ידל שמשון כערמה שלח נכ לקודיע
 לאיש שהם חכמים חנה כי שמה יכומא חמטק עכד יוספ חנה
 חלקם או שמה לא עישו אותה למע יוספ לבן שהקו להם ועד זמן אשר שמשון וידעו באמיתות חלקום
 אשר יאכלו עם אז נעל שיש להם מנהג וזהו שאמר ויטן את החנותי עד בא יוספ אמ בעת ההיא
 החתולו להטן אותה ולמדדה כל אשר שמשון כי עם יאכל להם ונמצא שפאשר בא יוספ מצאן עמקום
 כיתרון המנהג וזהו שאמר אח' ויבא יוספ כחנה ויבאו לו את החנותי אשר טרם ודוק חלת אטל
 כידם לניהול שאז היו חתעמקום כה כדס בעת שנכנס יוספ חביתה וישרתו לו חפס ארצה והק
 יוספ לבו נוקט כראותו שאחיו כעמון בא עם אחיו אז חנה בלאן שמה חת יטקב אפן מאחר שאחיו
 הביאו עמקם את כעמון שלו היה אפן חו היה נענע שידק שיכד כעמון עמקם בשום אופן כמא
 שחביטן שאמר להם יטקב לא ירד כם עמקם כי אחיו מבר והוא לבדו נשאה וקראתו אסון כלדרך
 אשר חלפו כה וג' אופן שיוסף חטט שמה כבר נמצא אפן ולכן תכפ וישל ליקם לעולם ויאמר
 השלום אביכם חזקו וג' ידל הירבן שהוא כעמון לפי שארם חלקם ל והנה הקטן את אפן חיוס
 שאביכם אינו נפרד חממן כל היום לכן את שאל לבס הירבן שהוא כעמון כשאק שלח חתם את כעמון
 יודין הערדו חו ויאחזו שלום אז נפל ליקסוק על כעמון שמה קטאו אחד חפס חבית ואחיו שהוא כעמון
 והמע שנסתמך יוספ אם זה שהפילו היה כעמון אחיו הנה הוא מלכ שהוא חתם את כעמון אחיו כלל
 חתמת זקן ונס לט שקיה קשק בששן יוספ להאמין שיעקב אטו קודק לנת את כעמון ועל מונח שמשון
 ישאר אפן כבית דמורר כל שמשון היה צבור קיול וצוב הימים יב' וימלטו או שיכלה לדון האק כדכ
 כמפ אופן שיוסף היה סוכר שכשום אופן לא יוספ יעקב אפן לנת את כעמון אשר נשאל לו קורא
 לבדו מרמל אטמן השקדיף כמא שאמר יקודק ליוסף כעמון לב (וישא עטן) ויבא את כעמון אחיו כן
 אמן ידל שנסתמך בצורת כעמון וראקן שהיה דומה הכה לאמן וכשם שיוסף היה יתר היתר ויפד
 מנחה כאמן כן היה כעמון דומה לאמן ולא די זה לא שם כן של להם חזק אחיכם הקטן אשר אמרם עלי
 קל לי שאני חכם חנח ומכשפ לבן הקהח כדכריכס שמה חוכו חופת לילת והנה מוככח קורא
 שהשכמים השיבוהו אחיטן הוא זהה לך האות מרסכב חמטא אמירה אחרת כי יוספ דסתיב ויאמר
 לקים יתק כן ס חלת ויאמר מקשה היא לפי כי פיקו חמדכב עד עתק ומה צורך למר ויאמר לא לבדו
 לכן שיש חפסקה בעתם שהשכמים השיבוהו אחיטן הוא ואז ככה לברכ) ויאמר לקים יתק כן ואז שכל
 כנוסח זאת דברכה הנה המעם הוא לפי שיוסף היה דואל תמיד איך רחל אמן שהיתה שקרת חבית למד
 לא יבאו חמנה רק כ' שכמים כלבד ולא עוד לא שצ' הוא לא זכה לחולד חרכה כנס לאשעם כלבד מטעד

ידו חלוקה חלק כבוד באשר אחרים לא קמו כבודו כאלו שיתאונן ומעתיק בשם דודי הוא בשם ולא
שם מלך וכבוד כל שאר העצמים אחר ולא נחלק לו כבוד יעני כל און ואון שיהיה מלך כבודו על שם
יהודק איש הוא מעתיק לו ולכן יוחם אונת לשון גמון און) וכי מעתיקו ושמון הם יקבלוהו שלום
למלך ואחר מעתיק סלקו העשירי ידוע מלחם אים לאדלו ישיר ודוקא מקרה ישיר שמון שקוא השכח
סלקו וזמן שאמר אהב ויעל כל איש ישיר מאחרו דודי אחרו שבע כן בכרי ואיש יהודק דכרין
כאלו לא ודוק את דברו יואב א האשה חסדו שבעל דכרין אחרו לא כן הדבר א איש מקר
אחרים שבע כן בכרי שמו וכוונתו להודיע לה אר רעועה שבע כן בכרי שקר מעתיקם לשכח כעון
וקוא איש מקר אחרים ועמו שבע כן בכרי אינו איש יחיד ועוד עשירי זמר שאר ידן כולך כדור
שקור ונשא ידו מן המלך שאמר שאין לו מלך ונתעשר יד כולך כדור כולו שפך לעל

באופן

ששבע כן בכרי הוק ארון אחרת **היה** הכיט באר דמעלה
ומערה כדע שחשכ שקוא יהיה למלך ואינו כן לא היה על
ירבעם כן) והוא פירש לו) היום האמיתי שקוא אחרת מן הארדה יכל א פשר הדבר אשר
היה מקום אכרע כן היה שמו ידוע שקוא אחרת אחר פועל של ארון היה נקרא איש יחיד כדפי
כאלו וזש שקוא לא וזנה כמעט הזכיר און לענין שקר איש אחרת ועליון אים יחידים אם עתה
הזכיר און לענין שקר שמו כדוע על שם שהשקה בעת לעולם זק ירבעם שאין לו נקוד צרעת
כעל ואחר עוד אשר אלה להודיע שקרית טעם אלה א חסר כדק ישלמה נמשלה דאחלום עליו ואעפ
שידע מה שעתה און לדוד און עבד קרבו והעליון על עבודתו והיה עבד לשלמה ועלן כדפי חזון
לכבודו ית לא פחד משלמה כלל וזש יד כולך שקר לשומר און בשם שאון שאר ידן כולך כן
קוא וזש יד כולך ושרש למ הכרוב וזק הלכר יכל דבר קטור לשלמה וקרים והפיר יד כית אחרת
מהמלך שלא להזכירו בשם מלך לא העשירי וסלקו מן המלכות ואחר הם שלמה פנה את המלכות ודוק
שלא אחר הם המלך שלמה כה אר לא קראו בשם שלמה כה שלמה איבא כשאין ואחר כדלו
העשה שלמה אשר כה את המלך שקוא מקום רחב שקרית מקבלה מעלה כולם ועשה כד דור
און שקרית כן כדור בחומה שיכנסו כם גלגל כולם והוא קם וזק אונס הפסק וזש עלו כולם
און מן המקומות הדמר דמשלמה אס כה את המלך והיה חזון הפסקה פתחוק לא היה כל כך דע
המעשה לא שם כן סגור את פתח שם דוד און וכלל הקנסות של אחר אפי שדור לא היה מלך לא
איש דשלמה היה און שיקיים את גמול און ולא לא אחר הם את פתח שר המלך דוד און לא היה לחזק
אם מלכות כדור כדי להקדו העולם של שלמה שבע על דבר כבוד קוא עשירי מעט על
קלים אם עבד על מקר המלך אם עבד על כבוד און שקוא כיהן דבר ושא חא ושאר כדור והנה דבר
הקנסות היות הקרב בשעה שקרית שלמה עמר וכונה את המלך והיה מלך מרבעם עם און הזכיר
בעת היות ודשינו פאוכים היום יד כולך שלמה כדור את המלך יכל בעת שלמה כה אר
המלך והיה מלך מושל און דבר און הדברים הלך והנה כדור אחר שורכשם מן כנסאו לא שאמר
כלב על מונח שיפנת את ראשו לא אשא חפשו לא אדבר התכחך קוא וקוד למ הסתוב שקרית לו
משלך מאת המלך שלמה הן קדם היו עבד שלמה כעט עשיית מלכות דכר של שלמה ואחרים כן כדור
שלמה את ירבעם ועודין עג היה מקור כמלכותו ועליון אונת על מקבצת מוד קמלו לעולה וזרין
שאמר והאיש ירבעם כדור חיל יכל עתה כעט שקובין קיין כדור חיל ודודי עמם א מקדמה דע כדור
וירא שלמה את הנער כו העשה מלכה הוא וקמלו לעולה ויפקוד אונת לכל סכל סכל וזק אר
שטר כן אר קודם קוא אונת איש ואחרים כן קוא אונת נעב לא שתומן על כן זולתם כדע וזק כולך
זבלו שלמה לא מונה אונת על שבטן סכל לא לכל סכל סכל עמם יכל על מעשה ואחרים חסדים
חפית יוספ באומון המלך הנה אתך בא משפט ארבעים אים מנא יקוד כחברת הקבא מעלתך למו
ששן העצמים באים מכה אחד זק יוספ וכן נקרה מעלתו על ירבעם לעמ ית שלם פנה להעבד
אשר עשה לו המלך לא כדור כדור המוכר ולא למה לחסות את המלך ודבר און קשור לא קובעו תמלו
בשם מלך וסופן כדור על מנת שאקונו שלמה ולכן כדור עשירי סמך לך והיה בעת היות ירבעם

כב

ושם מרמז ושרית אלת בתי ישגל לכן עתה צדק לעוננו כבוד ושלום אלהים ואלהינו ושם משפט הכהנים קולות שלום
 צדק לעוננו אלוף על ענין הקדושה דודאי הוא שיק השן עמון יורה חרתי אך צדק לבנות אלוף עלת יאחרו כלכם
 העז אוננו המשרתים לפני הקדש בבת אקים נהגך כנגד וכדאי שהמורה יתעב לכן לעלות אחר וכפרו
 כבאותם שהם יא להם צדק לעוננו שהם יורה קדושים הי שגל כחו שהכחף למעלה דרשה חזק שמשק טעם יורה
 מאתכן ואהבן יורה מהכהנים וכו' ואם כן יש לתמוך כי יהרסו לעלות דוקא לא לראות אכן צדק לבנות אלוף על זה
 ויש משפטן השם אין צדק להזכיר אלוף על הראיה דודאי הוא שלא יעלה לראות אכל צדק לבנות אלוף סך יהרסו לעלות
 כבאותם שהכהנים הם קדושים יורה שהם אף יתחזק לשם ויאחרו הנה יש אחרון שגלה להר לא למעלה לראות הדר
 לראות לא לעלות בקצה ההר למה צדק לבנות שעת שהכהנים והשם איהרסו לעלות לה סך יתבאר כם וכבר נכתב
 למעלה למה לא אחר סך אחר כם שהעמם הוא חפני דוכ חובתן של ישראל לא אחר סך אחר כם וכו' כדעו וכו' אף
 כאשר שמשמשך זאת האמירה קצנת הוכחו עמד והוקשה בעטן הדבר והרעש בעגב היכידה ומשום הכי אחר
 וידד חשה ולא אחר ויבא חשך כחלו שאמר למעלה ויבא חשך וכו' וכאשר יכד חשך לעם וכדכאיהם הדר
 הקדש עד שדבר שיהם וקפץ וחיד וידבר לקים כה להשיק כחום שאחרו דכוננו לראות את חלבם ולשמוע
 בקולן ואחר עבר אחר הדברים הגה לאחר דאזה לאחר שהקדש דבר אחר הדברים לאחר למעלה שהוא יאמר
 לבני ישראל שהקדש אחר אביהם אחרך למעלה כמו שהכחף דרשה חזק ה' למה כם לא אחר לא אה' אחרך לראות וכו' ועצב
 שהדבר הוא למעלה וכל ישראל ישלטו וילמדו מה שאומר הקדש למעלה והוא יאמר להם

ועתה

תחיל לבאר מהמלת פסוק אביהם אחרך עד סוף הפרשה והנה אחר עבד יאמר
 עשרת הדברים שהם כמעט הולכים חרשים עם ישנים ההם הנבוכים לעולם מי
 יעלה על אחר הקדש ומי יוכל להקדש אחר כחמה הדר הן נורו יגור אהי שבתורה מנשה בארמה שבתן סך יכד
 כשה דכרבים על אחר במה וכמה יתש כחום אחר יעלה ויבא אלהיהם החיים וינאפיקו וד כהה כין הקדים וכו'
 יבא סך יבא סך אחר ויפוצץ קצת אצבעותו הדק היטב עד אשר דק ועבד מצוה אף קדק אחרם כבאות גדולת
 מעלה עשרת הדברים אשר נאמר בפי אפי עלינו ונבדקו על הלחות יורה משאר התורה לכן לא נכתב עלינו
 התורה כלת חקירה ודעה וכפי שכי אחרת הפסוקים הקדושים להם ודאי הוא כי לא נבין לעשותן לעבד ככל יראה וכבר
 יחזק לא אחרת הקדש יחייב לקום ולחפש חיפוש אחר חיפוש עד חקום שהיד המעלה ואעפ"י שעתה אין דעה צלולה לפנינו
 המורה ואין לשאול למשם באחריות האחר רזל אשר דעו על שגלו הפסוקים עבד אחרת אינו עבד אחרת לענין מעשה
 חלק עם אהי ואחר המורה ואחר החלשים וכלבד שיכין אחרת לכוון אשכחום וקודם שבא לבאר ענין אחר הדבר הקשר
 א' הן קדש צדק לדעת מה זה ועל מה זה כחם הקדש לומר דוקא עשרה דברים ולא אחר חמשה עשר דברים כן
 שש עשר דברים למספר בני ישראל ב' למה כחם הקדש כאלו העשרה דברים יורה מכל שאר החצות האחרות

כחמה ובלא לך היה למעלה לומר לא חצות במחוקים וכדווח להם כאשר דבר חלק עלינו לא חצות נאמר וכו' אכר
 האנושי יחייב לעשותם כחם חצות כבוד ואם וכן לא תרעו וכן לא תגוב ולא תשאף שהם חצות הנעשים חלקם חפצי תיקון העולם
 ד' למה לא נכתב על הלחות רק על העשרה דברים לבדם יורה משאר התורה ואם באסל שישראל שחטו אורף חפצי
 הבורה זה אינו כן שהי לא שחטו חפצי הבורה לא עה דבורת כלבד כדאיתא באחרת דף ד' חל דא ויקחו לי תבואה
 היד תורה צוה לא חשה וכו' דרש' שחלתי הקדש חצות נעשו לעשרה ע' חשה עין חפצי הערה ואז' אין לא תבא ונשנים היכן הם
 לא אחר ככח אבי ולא יהיה לך חפצי הבורה שחטום וקראי אחר עבד הרי חבאן שלא שחטו חפצי הקדש כן עה דבורת
 לבד ד' למה לא נכתב על עשרת הדבורת על עונ אחר לבדו והנה עובד חלה שיהיה תורה אחר על עונ אחר
 ומה צדק להכתב על ענין עונות ושם צדק לתקוב בענין חדרת אורך הלחות וחוכן וכן חפצי מה נמצא בתורה כמה שחטום חלק
 אכן צדי הלחות כה שיאמר טעם אחר לעונות האין וילמד פתח מן החטום ה' צדק לדעת חפצי שגלו העשרה
 הדבורת עד היסן הוא הגבול שלכל דבור ודבור ו' אחריו יורה לקים את כל הדברים שהם הוא חונת דרכי היכל
 וידבר לקים אביהם א' צדק להיקר כמלת לאמר שלא יזדק הבא לדבר לאמר לא חרשים לפי שהקדש דבר שכל
 ישראל למעלה ועד קין איש לא שגד ה' שהסן אינו למודעי לדעת המלת דבר ה' שאמר אביהם א' אחרך הוא קשרה
 דחשמה טרפה ללא עלו כ' לא תשק אחרת אביהם א' איש היו ישראל שוליים חויה כ' זו קשרה מכלם היות הדבר
 הזה חסלה לעשרת הדבורת לא היה צדק למחוי הכי ולומר אביהם א' אחרך אשר הוא אחרת חפצי חטום כחלומי
 והלא כן היה דאפי למחוי בעיקר חטומי ומחוי יתבדק ולומר הכי דע כי אינו ראשון ואינו אחרון חו' למלא הכי אביהם א' אחרך אשר

ואפרים באשר מודתם זאת שבטל נא וישא זרעו ידיו איבד עשרה עבדים ויהי דואן נב שלא בססן נב
 לא חולד חרבד כנס לעצת ולבן תכל פראותן כדך אנתן בזאת דברכה ואמר לו לקיים יחך כפ כלואי יחך
 כבטם שדכטם שקין ראנים לצאת חטם יוסאם הקבך חתך ויחך כהם ודוק מלת כפ כי על האמת היה ראוי
 שיאמר קבו לקים יוסך אחי או לקים יוסך לבד לא כללמר שתרא דחטנד כפם ונב רמון שלנת חלבך
 יוסך כבטם וזכר כהם כטמן כדפני וכן פלאא שכתמן קבא עשרה כפם ויוספ קבא ענם קרי יב כפם
 וקם יב מעפתות שזכאו מחתן ועוד כולל לפאר דרשת לזל שאמרו במדרש רבך דפ פ עב נעל וישא
 ששן וירא את כטמן ונא חך כטמן לפי ששמענו חטנה כזא עבדים ולא שמענו חסנה כשכא כטמן ודוכן
 שמענו כן שמענו ואמר לקים יחך כפ עקל וכאור העטן שרעך יוספ לבך את כטמן וקר מן חכמים
 לפי שכל הטכנים כוללות נקבדים כחטנה א' נלבעמן לבדו כדך אנתן כחטנה א' עידיה שקול מ
 כדכרת חטנה כנך כל קשפים ולא עוד לא שכל הטכנים לא נתיכרין בלשן תכלא שלא מלמך כתרנה
 כשם מןם שיערב נתמלא ואמר בלשן קזק לקים חן אב כפ לא סופור דכדים כטמא היה אומר לעשו
 באשי של לו מוי לק לך אף קשיב לו ולמלא היילום אפס חן לקים אג' אמרם לב כטמן נתיכר מפי יוספ
 כתרנה וכתרנה ואמר לו לקים יחך כפ וטאורו הוא שאנטי מדת קדן תיקפך למדך חמשים לקון אנתך
 כפם ולא ידקדק עמך כאשר דקדקו עמי שקפתי ל' י' כפם כדפ' לא לקים יחך כפ כתרנה חן ואמר
 יכן לק כפם שם דרשואל כפ' לא וזל לא ויחך יחון אנתך ככטם המדא היילום אשר חן לקים את עבדך
 ואמר לקים יחך כפ עקל קרי כדא שדל פתרנו מלת יחך שקוא ככטם והנה ארמון נתיכר העטן נאמר
 שיוספ נתיכר ככרתי כמלך כפ לרמון ולמאר שקכטם עהיו ראין לצאת חמם יאאו אמך

והנה

הטכנים המה לאו כן תמקן בשומעם נוסח זאת הכרדה אשר כדך
 יוספ לבטמן דונחך מאק שאמר יעקב אברהם שלימים היילום אשר
 חן לקים את עבדך לא עוד לא שאכידים אמרתי ארב גירא כדפ' ויוספ כדך אנתך כתרנה
 וכמלא שמה לקים מפי מן יוספ לא כדך לב אנתם אמר לקים לקים יחך יוספ הדג' ש
 מאד שאמן היו רומים זה למד כשפטים כל אחד קרן כשטן לבן מיד וימר ווספ כי נכחון רחמיו לאמן
 דל מפי מה לא כדך אנתם וצטטם ויכנס לבבות אלפי שדיה עמה מאד שאדק עתה את כטמן אמן עכס
 היה ראוי לבבות וזמן ויכרש לבבות ויכרש חכמה ודוק אנתן מלת שמה כי היא מונחית
 לא שמה ופ על כבד אנת שמה נקמדה לפי שאמר יוספ כלבו מאך כגדה והדגש תיית עתה לאחי
 שכתבתי מדבר עתה מלמך חכמי ונבנתי עמם למדך עבשו ותאוב קרבה ממשכות לעשה מן זך
 ונלמדה זך קמתי מאלם אולי כדאן לעשות להם איזה דבר רע ושל כן פם שמה נתיחדשק לוצבדי אנת על
 כעג אחי והנה לא כה יוספ להעבב כחוד עב שקפמך הדמנה לכלמי יאכיד זמן ואחין ככעג לאך
 רחן טנא כדי להפסיק הדמנה מעשן וכאלו לא ככה ויתאמר כעג כרחן אמך עכמן שלא לבבות ויאמר
 שיאון להם ואמר עוד וישיומן לו לבן ולקם לבדם ונא לקנה חסדי קמחם שכחן היו המכרים אנאים לעבדים
 שאים יכולים לאכול את הטבחים להם וכרוך המקום שנתן זולת לוספ על המכרים ובאו תחתיך לאכול
 להם חתך ידו חדה כנך חדה הם קבעו כדתיקם שלא לאכול את העבדים להם ענה יבואו ויתחננו מ
 לוספ העבדי על קלחם לאכול ונא פלתיא דעני מלמך מלמך חזי קלדיים אפגו על עכמן שלא
 לאכול את הטבחים להם ולי נראה לתת טעם לדבר שכגאק שבעת שכא אכריס למכרים כשהיך
 רעב בארן כעגן כמו שטא ויהי רעב בארן וירד אכרם מלכדומה לענן שם כי כבד הרעב בארן
 ונתהלל כפיכתי אכריס ושדה שלקה פבעה כמו שטא וינכד ה' את פבעה כעגים זבולס נאמר בית
 ונ' על בן כל המכרים חלקן ככול לפענה המלך שלהם ואמרן כשם שאכריס העבדי לא קסבי
 ל הלחם אשר הוא אורב כשעה שהיה רעב כעגלם ומצא להם חזומן במכרים ולא חלק כבוד
 לאלוהי לא קם לו קעשים זבולס כשטל שדה משדע על בן הפענה לדורות כטמוני דתיקם שלא
 יוכלון המכרים לאכול את הטבחים להם וכא נראה דרשעות של המכרים שלא היו רואים כתימלה להכע
 תת יד יוספ לאכול מחטן להם כי קועבה מוצרים לאכול את הטבחים להם ואיך עתה יהיו כטמוני
 לוספ לשאול מחטן להם ולכן נתקכא כל אנשי מכרים וצטקן לפענה על הדבר הזה לרמון לו שכטלך

משה

לפי המנהג... פירוש... ויבא משה ויאמר...

ויקח משה וכל בני ישראל את הארץ הזאת...

ואלה פרעה וכל מצרים וכל בני ישראל...

וישאלו בני ישראל את משה ויאמר להם...

ואלה שמות בני ישראל אשר באו מצרים...

מגילת אסתר... פירוש... ויהי ביום ההוא...

ה' שקלים מלשם כסוף שקודות על ביתה צדקה ויהי כן שמו שקודות לא שקודים
שלא יבנו עמנו בעם ביתה מלך ותהי שמו לה דרך עד שבעה בית המלך ונס
המתנה בנשים פתח שהיא כל הנשים שמו שהיא רצה למלך והיא אשה ולבוש מלכת האשים
מכח לה שנתה ונתה שהיא כל הנשים ועב כ' ימיו משוכ שהם עקר וימי שחותם
שהראש בהם עיקדי מת והוא כ' שקודות משמרות של כה

כמט עובר הם השקלים של השנה שבעה ולפי שמתעבת על השקלים לכן שנה קריו וזה משאת
משה ומהחדשים היו עושים קרבנות והמלך חשב שהיו נונים עד שאמט שיעור רב ואחכ
יחקקו לכן המטין עד כ' שנה למולכו ומצא שלא נבו ולא נבו נעט טיהמילס לאהיו קוצפין להם
שכרם לאהיו עונות והיו אומרים כאחונה שכך שפרן והיו נועלין וקרו לנכאים עושים משום לדגדג
המעשה וכל ועמם ארון אחר בלא חילוף כדי שיראה שתמיד הוא חסד ויתנו לבלשים בן ועמם
ויצו קודם ויכירו כלשה וימינו נשעה הוצאת לא יכירו לשון צוה כמון וכרתהמכ נכר

ובכל אשר אחרת אינם השמרו אומרים כזכר שהילק המעורר ומפריש סדר זכר אשר אמרתי אובם מעוררי וסדו
כמט כ' יתקיים כפי אל המעורר והם עב ט' לא ענה מלכו וכל רצון דעשין לעסוק משמרת לו שחות וס' ובכל
ואר משה אינם המטין מעוררי מעוררי כפי זה המעורר ממהות חזקה כפי זה המעורר על מנהג לקחת מומר ודק ארץ
באסודי מעט שהם רצוי חסד ומוקר לא תקחו מהם כלל ועם מירושם אים ועל אפי רב של ש עוס הסא המור אחרת
נתה ועם יקטינה דהקח' לא יד' דאס קאי דזכרה היא כפי ..

תרומה

תקחו לע עם שאלו ויתרו אל ויקחו תרומה למשמעבתי שנתנה כבר למתנה
אברהם מאונסן על לשויעקב צוה להוציא עמם ארזים ותבלת וכל מה שצריסן
עצמ התרומה הקדמה והיא מוזנת ועמם ב' פעמים תרומה אמר ההל' יום טוב זל המ' ויקחו ל'
שאל מלך גדול תרומה ואל תתנה לו מ' שאין דבר מספיק לו כי נאלה וכ' נפל לקחת כל תרומת אל
שאל חפץ וזאת התרומה אשר תקחו מהתם בבולל והתחיל צוה לפי שהוא העקר שאל על זה העני
לא זה קרה סגור הנושא לבונה שקודם למדת הפסל ועמם עלו בארון משום דלא אמ' לו הוה
עשמע דבוק מנוס הארון עצמו נזה אינו ט הארון החיצון הוא שהיה נבזה מהשטם שמתכך דל'
אמ' עליו למשמע שאינו נענוס ועשום דבתי חלה נוח לאכר ככל זכות מאכ' צבונה ומלכות
לכך אמ' בהם לו לא עמם לו להנאתו כי יש כ' התורה ומהם המלך ומטן נבות המורה וכפתנה
וכרחה ואורכה כמטן כל מסוק שכתולת כל ספר והלכות היו ו' פעמים כל מסה האצבעות הריס'
מספרת לח אחד מרובע שש קצוות הוא לו פעמים חמ' עלו מספרות שיש להם צורה והיו מספר לפי
שהוא משפר כל מיני מהכות חין מהעופרת רחוז אמ' חפץ הוא עמוח אמ' סגור הוא מתפסץ וכן תהיה
צריך להיות קשה בגדול אבל הנשטם שלפס פאמן וכד' זל והיות קך אצל המשמעים עשין מעמ
לדום וצריך להיות עמ' עמ' עם השמלס זין פשוות בתורה נע' מהם מוכרן שיקראו בשנת חון

תכונה ככל אשר אמר
מראה אופך
דפתי המטין
נכרא הפעל והמשך
וככל אים נופעו
הכזיות לה לעב שיעט
הרותיות הנקרא תכנה
עם החומר הנקרא מעט
וככל וזהו וכן מעט
דלכל אשר את מראה
אופך הפעל והמשך
לכחם נעשין ונבל
מאיהם וכן מעט שיעט
ועל ויטעו ל תקע
יעטו אורק תקע ויקטעו
וימרו כפי קדום וכפי
כפי ולא כפי המלכות

הארץ כל עמשים וכלוח
נ' פשוט זס' בן עזול
על עזול דל' המלך חוק
להצדקה אשח ומזון ופסד
לפט' ל' בעמל' חפיק
וקלוב
כחיתות לא
כל אים הפסד
המכסל
מראה
מראה
דמפר

באין עמ' עליו לוה'
הכ' שומע על סגור'
מקול מעט פנה
ומלך כפי לו סתמי
כעמל' ולא יכל לכתב
למר

זה המלך יל המה
אם ישק' וכן נחמה
מארכ' חקירותיהם ידע שרוב
עברו ומארכ' שהיו איתם
שהם המצרים הם הם שהיו
איתם וקחום מהם כזכר
מצתם והים

ואלכ כפי נכ' על אפי האמר
סודר לו משגם עפיהו
לזה כנומת שהוא היה ונת'
לשגמס לפי שם נפיו לכ
והמטן בפקדות' לרש' לא סדי
ויקחו לו קבוחה בלודס פי לקח טוב
נכל על נשח כיד מה שטם
כמט זה כיד שטם על סלו ועלדד מה סעלד ונפאיו (ולת' הל' זה סדי
אפי' שיערה הנוס' אל תיער הננים חין על לויעדה שכר זה עפס אפיהו לא סדי
ולכ' משום דהנורה כל מיד צדק למיכלו וכל' א' ויתקיים כפנתנן

ועל ל תקע דל' או הוי לכחם סודרת לכ כע' עשית' יהיה לשם תקע ל'
ויעל זכיה ואכנע' כלכס של זהם והכס' המלכותי אפי' לא יהיה
המשך וכו' אל אפי' שוכן כנוס העט' כי אפילו במרכ' הם שקודות
ול' שגמל' זה שהילל ומלכ' אפי' תקעם כי המכון הוא צדוק
האכס' והסודות בול הוא המעלות' כמול על זה פון סמנים ואלקרו
ע' תקעם אפי' חכמי' נואל וביאיות' למיירי אחר חרסנו
וקרו ל' תקעם כמטין

כי לקח טוב כח'שן כדפי כהדס ואם חבור
אינו יודע להחליט תורה סלודת חקכס
בכחם
ככל אשר אמרתי אופך הולל לכ אל אופך
שיתך אהי' הפעל והמשך כמטו שמהו
ה' האדם יחל' כו' ה' עולות' וכן כמש
נכ' יאוקר הוא תכע' והמשך חיל' אפי' לא
ולכ' מראה אופך דל' אופך טענת'
מראה למעט' ט' ה' סתם
ויחכם עמד כנוס' ועוד הוא ומוקד'
הוא מלך ונכ' נכ' אפי' אפי' אפי'
לא רוצה אפי' נכ' פאמל' ונעמ'
מראה

הנהגה הנכונה... ומה שיש להקפיד עליו... ומה שיש להיזהר ממנו... ומה שיש להקפיד עליו... ומה שיש להיזהר ממנו...

ה' יתום לבם אהרן כבודו נאחז מה שלכם לעשות לא תשובה הוציא זה מעלת תמונתו שהלך
חרוא אל תמונתו דל על ידי תשובתם תמונתו לחמור מלקטורג עליכם נעש בשלמותו
זה עם זה למטה אומה באומה או יד צדק יש מקום להקפיד לשיית לתרבותה יש תפילה לאותה
אומה או שר שאנו מתפללן עליו לשיית עמנו נלחם לנו נפלא לתת לנו כח וזש' ה' יתום וכו'

הנהגה הנכונה... ומה שיש להקפיד עליו... ומה שיש להיזהר ממנו... ומה שיש להקפיד עליו... ומה שיש להיזהר ממנו...

וישענו רחמי קודם וה' הולך וכו' שהיה הונו אחר ההא נלפסוף ויפע וזהו לסוספנו וכו' וכתקף שש מאות רבב
ישאר בחור הוינו ליו והנה סדעה לקח ליו של תולוסה וזהו ושליוס לפי שזה השם משולש ודי לזכרון
נכל עמם לעבד טעמים שהיה די צדק על יצחק שהתצדק וחסר לישל ולמה הוצרך עבד על משום
דבר ישקב שהוא כשיתקף יש לו כח לעשות פדוע אחר שיקוע והכלה כמש"ד א' תצלת וכו' לכו
הוצרך עבד של ישקב ודע ש' המטה בני' הם שהוא אדט וכידון פני מלאך ויהושע לא זכה למטה ודוק

ש' ישקב

אנוסה וכו' עד השתא לא ידע כי ה' נלחם בעד יצרים זה דל וכמהר ישקב קטרו בראי' נלחם להם כש' יל
לאיתנו אהל לתואו הקט' מוני קל דהלל זה פסקיעה ומתקן דהפ' עבדי' למה שפ' כש' סקיים תנאו כפסקיעה
וכמהר אכרהם מונספון ב' תיכ' דעקר התנאו להיות משקע ומלכ' "

וישענו כעבד נ' בעמיו ישראל וא' העם והעטן כפ' דפ' שהייתה אנהגית נלחמן אה' דוסע וכו' מיד וכו' וסנדר
שאמרו שלום להם אה' ויראו וכו' וכו' נפנר שאמרו שלק' עבדנו לום אה' מיד הנדולה ואה' זלוד תצלת
וי' משקעת נפנר דבת שאמרו חלל וכו' והא' ס' אה' עשה כמל' חובה לזה קראם עם ואה' ויחליבו וכו'
זה יצא אה' פחדת ל' שטעמים (רחמי מצרים מתים כנגד עמם שלא יאמרו כמנו שפס' טעלן כ' יצרים למה קראן
עם ואה' ויחליבו כול' דל פוש' להם משה כי כאשר רחמי וכו' נפנר עמם לקחת ממונן אה' ויראו וכו' מצרים מת
על נאפת הים וזש' שסת כדי שיוכלן לקח ממונן נפנר עמם כדי שישמחו ושרל באויביהם לז' ויה' וכו' מיד הנדולה
וכ' דל נקחת אויביהם וכנגד שלא יחשבו מצרים שש' ישראל עשע כמותם לז' ויושע וכו' מיד וכ' דל שהיו חלום
כמלתן ונאפתו כי נלח' מ' שונות ושיחת הים כנגד הוד היוון והא' וכו' פננר הא' ויש כשורה קול' עמין כפ' ול' חלל
כי פוד' (איברים ונשיות כח' כח' פין דנל' וכו' דל אכר וסירת דוד ושלטן וסמוק ה' יתום לבם רח' ויש כן

וישענו כעבד נ' בעמיו ישראל וא' העם והעטן כפ' דפ' שהייתה אנהגית נלחמן אה' דוסע וכו' מיד וכו' וסנדר
שאמרו שלום להם אה' ויראו וכו' וכו' נפנר שאמרו שלק' עבדנו לום אה' מיד הנדולה ואה' זלוד תצלת
וי' משקעת נפנר דבת שאמרו חלל וכו' והא' ס' אה' עשה כמל' חובה לזה קראם עם ואה' ויחליבו וכו'
זה יצא אה' פחדת ל' שטעמים (רחמי מצרים מתים כנגד עמם שלא יאמרו כמנו שפס' טעלן כ' יצרים למה קראן
עם ואה' ויחליבו כול' דל פוש' להם משה כי כאשר רחמי וכו' נפנר עמם לקחת ממונן אה' ויראו וכו' מצרים מת
על נאפת הים וזש' שסת כדי שיוכלן לקח ממונן נפנר עמם כדי שישמחו ושרל באויביהם לז' ויה' וכו' מיד הנדולה
וכ' דל נקחת אויביהם וכנגד שלא יחשבו מצרים שש' ישראל עשע כמותם לז' ויושע וכו' מיד וכ' דל שהיו חלום
כמלתן ונאפתו כי נלח' מ' שונות ושיחת הים כנגד הוד היוון והא' וכו' פננר הא' ויש כשורה קול' עמין כפ' ול' חלל
כי פוד' (איברים ונשיות כח' כח' פין דנל' וכו' דל אכר וסירת דוד ושלטן וסמוק ה' יתום לבם רח' ויש כן

אזושר

ה' תרומה מלפני אפי' וה' נתק חכמה וכו' לא חמ' ויתן ה' לא וה' כל הוא ופתי' וידוע הוא כ' ע'
 שנים והם טאשך החכמות חיצונות של החומות וכשראה חכם מסלמה היה סלם
 אפי' בחכמות חיצונות ופי' וזה שמויך כאשר דבר לו שלמה בזה לו החכמה סלם בדרך עכב' דל'
 כאשר דבר לו ה' החכמה וכו' גם עוטר וכבוד וכו' והנה כונת זה הספוק להתעטם על שלמה למה
 נבצץ לחירוס לזכותו פטען טת' המוקדם כפי שהיה שלם כפי מיני חכמות ופי' היה עשיר גדול ולמה
 בזה המלך טסר האכעם שי' אחרים יותר טוב לפרו הוא סזה פוטן קיום ופי' מהפועלות על שלמה
 ועטם שלשים א' שרונם חלומות כל שהל' שהאלשים א' היו ומת' למטן לכל שלשה חדשים —
 שהיו חלמין ופאום שלשים א' אחרים במקומם לשי' שלשה חדשים והשלמה חדשים היו פוטן טפוט
 א' שלמה שני חדשים נאדט אחד בפית' המוקדם און כלבנין כל מהדבר לי' ופי' אכעם ושט' חדשים
 בפטן ולפי' שישלך הן כולו דוד חמש עשר מאות א' כפי שכתב בדברי הימים נחמין כלנוי'
 שלקחן אחד אחוז מן החמששים בשלמה המלך עלה ג' חמ' מאות א' א' אחד החמששים שלשים
 א' כל' ד' ישראל היו ט' רפוא' והם כנו' כיתו ופית' המוקדם פעשים שנים ופי' שלמה היו חכמים גדולים
 וירעו שדרי' כין עפרים שנה להתעבב אם עפרים פעמים שלשים א' הוא ט' רפוא' היו א' הרפוא'
 חלמין ומת' למטן ככל העפרים שנים ולפי' שטאלום ודעתו שהיו ישראל יג' מאות א' נמתן והם ע'
 א' שארו י' מאות א' א' מעשר שלהם רכ' א' לכל שנה כפי כפי שלמה חדשים ל' א' נחמין
 עפרים שנה שהל' פוטן עפרו על כל ישראל ומאותם השלשים א' חתורים היו א' הנ' א' וש' חרודים
 פעם והיו מת' למטן ולפי' ה' ודק' ה' הוקם על שהיו ועטם שהיו אכעם היסוד אכעם גדול כדרי' אכעם א' חלמ'
 זל' חמ' לחודיע עשירו של שהע' שהיו אכעם הנפתקים כפי חלמוי' ולב' לרמוז שכל מי שלא יהיה חכם
 כפרו א' יכנס לפית' המוקדם כל' גרע מבעת החודש של זמן ר' א' עזר

ויהי כפי' שנים התעלת בספור הזה אפי' הד' אכעם זל' לעלת עמוקות א' ח' חסכן ואפי' עמד ת' נחמין
 נחמין ל' ח' נעדין לא מה העלת בזה ולב' שהתעלת לחודיע ל' ח' חסכן חק' הכטן נורם —
 הקיי' א' אכעם הכד' יקום שעטורו ומה היה אומ' און כי חמסכן של ידעות לפי' שנעשה ע' חמ' וישל' עמד
 ד' שנים ומה הכטן שהיה אכעם יקרות לפי' שנעשה ע' חמ' של ע' א' ע' כן ויצו המלך שהיה אפי' שלמה
 כעצמו ישי' כפטן קצת ונקל מוזאת לבכור קונו לכך לא עמד א' ח' חסכן ודע כ' חמ' כנוה' ח' חמ' א' ח'
 היה כשלמה אפי' ח' חסכן ודע ח' חסכן
 שנים ומת' למטן כפי' ח' חסכן ודע ח' חסכן
 כית' אכעם כ' חסכן לשכת' העלת' א' יהיה עולמים ח' חסכן דל' לפי' שנה חמ' חסכן וישל' חמ' חסכן

יונק מים רבים מהשקלים שמים שבאין כבודות ושלושה ליתר עשירי וזהו אגוד שום הולך וזהו כחן
 אהו וזהו שום אהו אהו מולך עולקו דל כבעל חי וזהו שאנון שפונה הוה ליהוה דע עולקו זהו ליהוה
 ש' ארץ ש' קרן יתר עוב למחוקן קרן לעשות אהו חולק פתו והים לו שמוש אהו חוסם ש' חפן עולות
 יתר מולך ליהוה בלא קרן כלי שנתחכמת לעשות חסד עם קרן יודע לך אם חפן יש לה עולות וכו'
 הוה כמו שאר מצות שתלוים בשמיים ולפי ששואה איום לא כשמוע והאי חפן הוה כשחולתא ופי שמוע
 תעשה חסדן שלא עשיתו עום ולא דע טון שפנסם להרד חזר ואמ' הנה מתרשמתה עולך פליה
 שעבד מה מולתה כי שמוע הוה יתר לה לחכמה טוב דהיינו תורה כאלה למה תרעם טון שלא עשית
 דע ולא טוב אחר כך הרעם ולה בעצמו נקשה למה תרעם טון שרצונן עשה בקרן למה השיבנו כי
 הקרנות והחולות הבאים מלאשי קום ומלאשי און ותרפים הוה וכו' ואם יצרה כמאזרה כחולות על חלך
 הסדר לפי שחפן פגמות בני הוקדם לעז' ומה שחוקלים קרן מנוום הוה כשקום לן פגויה דלא עבד
 עז' ומאזנה כפ' און מעמידן שר' לעזר און מקבלין שם קרן מנוום ומקשו למה מכל צדן קרן ומשם
 שאלו לעבד דפ' כי אז אהפוך אל עמם וכו' למ' לו ימן מאמת את דברי' שאל' לך ומתה ואתה
 עתה כחוק לעשותם קרן מאר תתכם על לא ירבה לו נשים וכו' וזהו כן לך וימאסך ומלך נהה מ' שמוע
 דברי הנביא הוה פנינו כחוקת קום ומי שמפצור פו ומכחישו עושהו ממש און ותרפים ועז' יהנה שאלו
 כשהוה דפ' שמוש עשה עולתו שעטן כקום וכשהפצור פו עשהו ממש עז' אמ' לו מצדו מחול לך
 לא ימן מאמת אג' והמ' שרבו החפן כשהיה וט אהו חוסם שחפן' לעולות פשוט אהו שמוע טוב
 ומפ' כי חולת קום דפ' דל מ' שמוע דברי נבוא כאלו הולך לקום עם הנוום ומ' שמוע
 פו פמו שעובד ומש עז' נלפתם למה האריך בחפן וכו' ומה עטן מ' שמוע הנביא כתי' שקום
 עם הנוום נהה שכל כתבת עז' לדרך תודוד כי מעלת הפל חקם כמו און הפגמות שנופם כע ארס
 מלאים מאתה דוה להקדים לה' נמש' ומה קול הצלן פאזט דל פהוה הקול של חלו הצלן שאלו שמוע
 פאזט אם באזנך קול צלן פאזט קול ארס והרי אכרואל זל' ש' כי מעלה הולך אהו חקם או אהו חקם
 לידע העתידות למו ושום שהם בעצמן רעם כי והרע פום על כיון שרדן ה' שלא ללך אחריהם און
 למרות פו אעפ' שנבאים עוטים כך אהו לא היה לך ללך אהר עבדך אעפ' שנראה לך מונה ולא ידעם
 מטן לו שנופ חקם ומרעם הם עוטים כי נרא מ' שחולך אחריהם מאשך אהר עז' והרי שלמה טראה עז'
 פי ויתפוס מלך עולקו לבי שלא היו לו צעם וחשוב כמות ושאלו שאלו שאלו שאלו שאלו שאלו שאלו שאלו

לא שמו דבנות זכרון וזכרון מן המדע שישיט למצות קדושת נגיף תיז' לביטעט ופע' אל' סתראזון זכ' של
הזשכ' שהיה צדיק קדוש ושלג' אש' קדוש' עליהם העבור הם אשלג' שעם שאמות טובים והנזר ימי
כמי הקרפן ונמ' דמש' אסדי הוטע' לז' מס' אלה' לבי שפעם שאמות בקדוש וז' סגו ימים תפוד
תדוד' נולד' וז' פ' לפרש' ככר עבוד אש' ז' אשלג' שמונת יאריך העשן ארז' ויחכם שלמה ונ' אל' אל'
הארם זכ' אל' הד' קו' קו' קו' שיש' ל' מ' חמורת עכ' ונ' אש' אנוני' תר' ונ' ונ' ונ' ונ' ונ' ונ' ונ' ונ'
ז' עפע' ונ' ונ' נפנ' היפע' אל' מ' הארם א' ארם הימ' שכל' ז' כ' הארם ונ' כפוד' הש' כ' ז'
הימ' וכל' הארם ידע' בש' לבי שידע' מ' דוד' א' דוד' קו' ה' כל' זה הינה' חיד' של יוס' וכ' נ' נ' נ'
אחר' האש' שנת' נ' א' א' א' א' ונ' א' א' א' א' ל'
זה' כל' ע' ונ'
חמ' ק' ונ'
דכ' של' ונ' ונ'

די קב'ר' שמו' ש' מ' א' נ' ע' א' ק' א' ח' ל' ו' א' ש' א'
הינה' מ' ש'
א'
ל'
נ'
א' א'

וי' קד' בטל' והא' ה' ונ' ק' כ' ס' ל' כ' ז' ו' ס' ל' כ' ז'
כ'
כ'
כ'
כ'
כ'
כ' כ'

ש' א' ר' ז' ל' א' כ' א'
נ' ו' ק' ה' ז' א' ו' א'
כ' כ'

י' ו' כ' א'

ואתה תצוה

ואתה הקדש וכנ' ועם מתוך שט ישראל ולא לירושלים לאהבה ואתה תצוה
 עשה להם חנוכה גם עשה מתקנה על שהיתה חכמה לומר לא אתה עשית
 הקדש אלא הנהיגו פנים יפות וגם קהלו נאמרו כל ישראל ואלו לא היה בזה חכמה
 ופניו כשרים נלמד אחרון נביא חזק נאמר למה ישבור שמואל נב' והטעם אלא חכמה ומה כפרה זו לפי שכל
 ההנהגה על העלית אחרון זה ענין כהונה שלו נקרא כבודו וכל זה היה ראוי למה נעשה וטעם חכמה לכך לא זכר
 כסיל שנים כפי זה איש לא לבריות אלא ואברה ואברה כל אברה בעצמוך נעשהו וישמעך

ה' תצוה יחזקאל מלך הקשר שוט לפלגת העון והנהגת הבית וכל זאת תורת הבית ועם הנהגת הבית מעבשו
 למנוח מה שאחרי היום אם בקול תשמעו למה הנהגת להם מעבשו תורת הבית ואכל להם חלו כמה עון
 גורם שהיום יוכל לידות לבן הפלגו מעונותיכם הגורמים חרף הבית וכל זאת תורת הבית למנוח ועם הנהגת
 לפי שקדויותו הוא במקום תורת השת כמאמר כל העוסק בתורת חמאת שלו הקדים ופנ' לא הנהגת להם דקדוקו לומר
 כמה חטוב הבית לפי ה' ואחש ברמתם ליהרב לבן הפלגו וכנ' ועם שקראן לבני צדוק פה עסקוים לומר אור תפשו
 אוננות שבת לנו שלא שימולו למה נלא עבדו על כל ימי המקרא כמו לני במצרים וסרנש במצקד נעלשו חוויה
 נפקידה דל במקום שיסקד ויראה כמו קדשים נאכלן בכל הדואה ומהו שת' באתר דתזי ביתא ופנ' "

בזהקדים ידעם לנלחם ואלו לא היו בנות היו הדגלים חוזרין ומטותאין הידים (ענש שידים הקבלן העומד
יותר מאיברי הנוף לש שהם יבאין חוז לנולד ומנוחה ושרענת שהם מעונות זכנות המנוחה שהם ואם
הם יומתו תורה העומחה למטה ולא יהיה לה פנה כי תבילת המנוחה והחזרות לכך המנוחה בשלש
המשן למה בין כהן שהם חוזרין וחוזרין ובתבים שדי בין והיה לשמעו על והיה

קח לך פנים דע כי פקודות וזכרות התורה נ' פט עמון ולבנה זכה כמע עזמה והפסוק כמלת פנים לבי לבנה
מכה חוז לבתר ואין פושה למלך כשאומונים עליו בין עברו וכו' אין לו דבוק עמוהם כלל והעצ ושחלת ולבנה
הם כעב יחד ולכות חוד ואשר אמרם כחזו והיה בהם יא' חוטם כנגד יא' קלפות כי הם יא' והעם השום
דאין לקדושה ערות נדפוק עם הקלף והוא מופרדת לעשר הקלפות לכך הם יא' והיה תלפנה בין ששה פוטעם
ענבים לנול כי כל פוטע צריך פינצו עשה צדקים ויש יא' סטנים שמתו מעל לבד יש יא' פוטעם והעם שאריך
הפוטעם בתעט כחש'ל כל תעט וכ' כחלפנה בקמורת לש שעו שרות הפוטעם עם הצדקים השמן חשים
עם הפוטעם ומקטרן עליהם ומטה הצדקים גם יראו מוכים מערבים כי אין חלוד נכד לא מתוך התוסך ^{שאל}
השעם הם סבה לזכות הצדקים וכשיצאם הצדקים זכאים וניטן על המעם נדאויים להלכ לפי שבתן
זכו הצדקים והיה בקמורת ל' פוטען של ע' ל' פוטעים ע' הדי' חזו שמתכפר עון העלל וכ' פוטען יו' ל' פוטעים
יו' ועלן סד ועם פר שטר קטן יב' חזו ל' פוטעים שלם זרע אחת יב' על שטר ש' נ' קלפת' חזו לשלש אסור
שחוטעם נ' קלפות נ' עם ש' ש' ונכשורה השמן אח קטעון ע' שהו עוב סך הכל ספח שין שלש אבות וזכורות
ס' דהיו חיים והפר הפר והשמן לחיים והל נעים מזרח'ל וצמדו יעקב קטעון נ' ח' מעם לפוטעם שכל
בתעט חוטם דפעי קלה פוטעים ענולם וכו' לכך צריך פוטעם וסדל בתעט כדי להיות תשובה ובתוכן פוזה
שפשת העקרה והקדמות והקמורת ופסוקים של נוהל משה להחן מהר קח את המנוחה עד ותעצר הענפ
חועלים הרבה לחזן המנוחה ולחומרם על המנוחה עצמו דא' ע' העששים שחפש עני ידועים ^{אם צדי}
דא' הששים יא' ע' מהרשע ש' יא' צדקה עם כסא לחובב וכו' הוא חטא יע' י' צדקה

אם צדי
עני ידועים

וירא הטם כי כסא לטא היכנס והחזקה סלל ראו כי חטא קטור כהרת ש' דהיינו התפ' וצדק להוריד כל שבע שש העלמות
למטה והם הערכ רב לא היו מתקטן השם ההויב כלל כי אין להם אחיזה אם זה עשו דברו לאהרן שתתק חטא ואחזו
לכו אין לבו חלק כסם ההויב כי לא היה מן יודד לכו ולא מתקטן כעטן לכך עשה לבו וכתשם אית' להנהיגו מעו אשה הויב
אמנהיב יסרל והיה הוין שאם אלה יצוה על כל ההרים לפי שכל ולדרך החלם הואו הכלולה העמר שהם ששים

אנטיה והכפ' יוסף הווקבלו' כי האדם חטו נולד וחסו שמה ועשה דברים מפתן האם והאם שאלם ועשה הפ' ^{אם צדי}
האדם כחוטא חלק הנוף ויכן לפורענות חלק הנשמה מתן מחצית השקל חט האדם הוא חלק הנשמה וז' ^{אם צדי}
לכסר על נפשותיכם וזה עשרים נה' נה' עוד או מעלו השים פעלל היה האדם מתן חלק שלם עליו ועל אשתו שהיא
כנופה .. לטקודורה דל כטמטנו והכנה לידע מעטן דא' לפיקודיהם כשקראו חורש כלם יחד ולא תמנה חטמחור
מסמורה ומת' הכלל כחזו עמם שאלו לקח שקלים דא' לפיקודיהם על אום מכה אחת' כחזו לידע החלחלה אלפני
לידם דא' איתה שיאודק ואם יעלץ לפיקודיהם בשכל החזרה שרבו וישו חזו חלק עוף חזו וזוא יס' יס' כסם
דצדיך לקדוה יס' צדי יתור חזוד והשן דא' לא חייך יתוסב חלק ^{אם צדי} חלק לכסך שוטבו לעקר כהין וזאת לצדוק

והדר ושה קלע וז' פירס אסר דבר שהיה נזר דין שאין עמו שמועה נקט דבר ולא שבע ומהר
 אכחם וזמנו נז' ט' שיה משוך עם מש' ושה לעל למה ה' ומה נב' דל טון שיהת ס' אלה
 כעצמוך למה תהנה ש' מלאך של חרון אל לז' וינחם ה' וכו' אשר ד' דבר לאל לעשות לא עשה
 הוא בעצמו וטעם הכפרה ולא חז' יכפר ה' כלא אוח' אמות ומהיה עמה עלים ומה נה נקרא ומה
 על שמו לט' שלא מסר נמשו על דודו לז' ומה חות אופות וי' נח ומה עשה עצמו חולן תעמי שיפיעך
 הוסיף זה מדקא ח' כח גדול לז' אתה כדך לכח גדול עפשו ויהי לך סייע ומה ח' יהודה חסן וז' טעם עם
 קשה עורס שאין מתמטן ויך נפאן נתפסו ויך ושפתו כל הנשים לכן העמה ל' וכו' טעם זכור לאכחם
 נלם שהולל סקצור וכר אשר שבעת לאכחם כי חזותה הוא לשפעה לא לנוס אכחם למה לז' לז' טעם
 דל כחמה שאלושה לה' טון שהיוס הם המתים זכור כלו הם שחידים חיוס ומתפללן על כעך נז' להם
 כמש' אשר שבעה לתת להם היה כדך לחיותם ומשם שהיו אין התנה לשפועתן ולכ' דעם עם קשה פורץ
 כמי שמקשה ערש ומטמ פחיו ודואה פטעות ולכח כך ישלך דואים ענע כבוד ומהן ועשו העל ומהכבו
 לפעו מהון ד' כשנהט היו עם קשה עכס אלא נבנה אמות

ז' ה' אמות כמות ראשונה
 כלם של קדיעכ' סוף ועתכ' אכחמינו ט' מיל יצאו

ויסן וירד משה וכו' עלוהות שעות כתיב ויהי כדעת משה מן ההר ושע לוחות וכו' כל פסוק מן ההר אז הירבו
 פו שהיו שט הלוחות בידו אפל כפן פתו ויסן וירד כל שהיה טעם והדאה הלוחות בידו והלוחות הירד
 וסקלן מ' סאה נהיה כושר בידו אחת ומשום הלוחות דבר נהיה משת וי' פראשית שנקראים אום
 ולא הויה נכס והמטב היה וסבאלפ הוא והיו האותיות משאין ושה והלוחות תבע שהם הכתב אום הויה
 דבר שנקרא חרות והוא על הא כדך לא אוח קול שלה' שהא אט שחזרה על נביאש לפנה אותם אושים
 נשקעו כפסיר והאש עלה פתקותו מפתון כשמש שונא מן הזכוכית נמצא זה חרות והוא על הלוחות

וירא ושה ארבעם וכו' ושיאל סירש שכל שאלה קלונו להיות להדפה פקוים עלהים שהם אויבאם כי ואמר להם
 פזונו אתם כעין למה יש קושי למה עשה זה הפסוק למסוק מ' לה' לו וכו' ער וקש' הוסיף זל למד
 הרן כדך ולמה וכו' ומה איש חרבו ועכרו משער לשער וכו' ומה' אולי העובדין רכוס לא היו כפפתן לדין
 לכך הדן כדך ולמה ולכ' לתרץ השט קושויות כזה האופן שמשך דאה שההרן הוא ספה שושפל נלו
 מסנה הוסיף וטעם טעם שכל מ' שיקום כנגדן לויסרן ולחלו בו ויחמדו מ' (כו גדול מאהרן הוא
 אשר עשה למ הענל וכו' חזפה לפטו ומה' חנה לה' ומה כל מ' שירצב להרנ' לוי זה מהני יהרנ' קיום
 לאהרן ומה שיעור הפסוקים וירא ושה את העם כי פרוע הוא זל ט' ולה ומה שטעם כ' פשה אהרן
 להיותם מלחלחן פקויהם א' ל' אין מושל כאלן כ' לא מיר קרא מ' לה' לו וכו' והרן כדך ולמה
 למחר עלה להתפלל לה' כשירד כדך אותם כס ועות והרן לאותם שעברו בלא עדים והתראה און שחמו
 ועדין היו ישראל מרנטן אחריו שההרן לפי שהוא אחיו החטט לו ולא הרנו ולא אהקרו ונס' ושה

